

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	2
01. Η Ζωή που ο Θεός την ευλογεί	3
02. Η Καρδιά αυτού που ο Θεός τον ευλογεί	5
03. Ο Αξιακός Κώδικας αυτού που ο Θεός τον ευλογεί	7
04. Η Δοτικότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί	9
05. Η Δεκάτη αυτού που ο Θεός τον ευλογεί	11
06. Η Πνευματικότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί	13
07. Η Αγιότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί	15

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ «ΝΕΑ ΖΩΗ»

ΟΝΟΜΑΣΙΑ ΑΡΧΕΙΟΥ: ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΙΣ ΕΥΛΟΓΙΕΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εισηγητής: Χάρης Νταγκουνάκης

1. Η Ζωή που ο Θεός την ευλογεί

Ανάγνωσμα: Ματθαίος 7:7-11

ΕΝΑ θέμα που κανένα χριστιανό δεν μπορεί να αφήσει αδιάφορο είναι το θέμα των ευλογιών του Θεού. Πολλά έχουν ειπωθεί και έχουν γραφτεί για το θέμα της ευλογίας στη ζωή του πιστού. Άλλα απ' αυτά είναι υπερβολικά, άλλα άσχετα, άλλα επηρεασμένα σαφώς από τη σημερινή υλιστική εποχή. Στη σειρά βιβλικών μελετών που ξεκινάμε με γενικό τίτλο «Προετοιμασία για τις Ευλογίες του Θεού», θα δούμε τι χρειάζεται να υπάρχει στη ζωή μας για να μας ευλογήσει ο Θεός και ποια ειδικότερα είναι τα χαρακτηριστικά μιας ευλογημένης ζωής. Το πρώτο, λοιπόν, που θα δούμε είναι: πώς απαιτείται να είναι η ζωή μας για να την ευλογήσει ο Θεός; Τι θέλει από μας ο Θεός για να μας ευλογήσει;

1. Παραδείγματα

Διαβάζοντας τη Βίβλο μας συναντάμε ανθρώπους που ο Θεός τούς ευλόγησε, και μπορούμε απ' αυτά τα παραδείγματα να αντλήσουμε αρκετά στοιχεία για την αναζήτησή μας. Ο **Αβραάμ**, «ο πατέρας της πίστεως», διατάχθηκε από τον Θεό να βγει από μια ειδωλολατρική πόλη, και μετά από ένα εκπληκτικό ταξίδι να πάει στην περιοχή της Χαναάν. Συνομίλησε με τον Θεό και ονομάστηκε «φίλος του Θεού». Έζησε μια ευλογημένη ζωή. Ο **Ιωσήφ** έλαβε από τον Θεό την ευλογία να γίνει ο σωτήρας της οικογένειάς του και να αναδειχθεί στα ανώτατα αξιώματα της Αιγύπτου. Ο **Μωυσής**, ο πατέρας του ισραηλιτικού έθνους, ευλογήθηκε από τον Θεό που τον όρισε να γίνει αρχηγός ενός νέου έθνους καθώς του έδωσε τον Νόμο του στο Σινά. Ο **Δαβίδ**, ο ποιητής βασιλιάς του Ισραήλ, ευλογήθηκε από πολύ μικρός με μια πίστη που μπόρεσε να νικήσει τον Γολιάθ «στο όνομα του Κυρίου του Ισραήλ». Ο Θεός τον προίκισε με μια προσωπικότητα που τον έκανε αγαπητό στον λαό του και με το χάρισμα να γράφει ύμνους, στους οποίους βρίσκουμε κι εμείς μέχρι σήμερα παρηγοριά και λατρεύουμε μ' αυτούς τον Θεό. Η **Εσθήρ**, η ιουδαία βασίλισσα της Περσίας, ευλογήθηκε με το δώρο της ομορφιάς τόσο της φυσικής, όσο και της ψυχικής. Ο Θεός τής έδωσε εξαιρετικό θάρρος και με αυτό έσωσε τον λαό της από τον αφανισμό. Ο **Δανιήλ** ευλογήθηκε με εξαιρετική σοφία που τον έκανε να γίνει σύμβουλος τεσσάρων βασιλιάδων και είχε μεγάλη επίδραση σε μια παγκόσμια αυτοκρατορία. Η ακεραιότητά του εξακολουθεί να μας εντυπωσιάζει και σήμερα, περίπου 2.500 χρόνια μετά. Η Παρθένος **Μαρία**, η ταπεινή κοπέλα της Ναζαρέτ, ευλογήθηκε να γίνει η Μητέρα του Κυρίου μας. Η πίστη της στον Θεό έχει γίνει πρότυπο των γυναικών για αιώνες. Ο **Παύλος**, ένας αυτοδικαιωνόμενος Φαρισαίος, έλαβε τη χάρη του Θεού, ο οποίος τον βρήκε, του χάρισε μοναδικές αποκαλύψεις και έγραψε τη μισή Καινή Διαθήκη, ώστε μέχρι σήμερα να οδηγούνται άνθρωποι στον Χριστό και να στηρίζεται η πίστη μας.

Αν προσέξουμε τις ιστορίες αυτών των ανθρώπων, θα παρατηρήσουμε πως όλοι τους πέρασαν μεγάλες περιόδους δοκιμασιών και ζούσαν σε ένα περιβάλλον που τους προξενούσε θλίψεις. Είχαν ν' αντιπαλέψουν με την αμφιβολία και τον φόβο και βίωσαν περιόδους πνευματικών αποτυχιών. Το γεγονός ότι είχαν ευλογίες στη ζωή τους δεν τους έδωσε «λευκή επιταγή», ώστε να μην περάσουν από δοκιμασίες και θλίψεις, κάτι κοινό για όλους τους ανθρώπους.

Πολλοί πιστοί του Χριστού έχουμε παρεξηγήσει την έννοια της ευλογίας στη ζωή μας. Το «ευαγγέλιο της ευημερίας» είναι μια απ' αυτές τις παρεξηγήσεις. Η θεωρία αυτή προσπαθεί να συνδυάσει το ευαγγέλιο του Χριστού με το όνειρο του κάθε ανθρώπου για επιτυχία και ευημερία. Η πίστη μετατρέπεται σε εκτίμηση πιθανοτήτων. Αν κάτι είναι εφικτό, το πιστεύουμε. Οι ευλογίες του Θεού ορίζονται με όρους επιτυχίας, η οποία μετριέται με την έννοια του πλούτου ή της φήμης. Από την άλλη μεριά, υπάρχει η διδασκαλία ότι «αν έχεις πίστη και χρησιμοποιείς τα σωστά λόγια με το σωστό είδος προσευχής, ό,τι ζητάς γίνεται με τη δύναμη του Θεού!» Αυτή η πλάνη είναι η νέα έκδοση του ψεύδους του σατανά στον άνθρωπο ότι «μπορείτε κι εσείς να γίνετε θεοί». Ο Θεός όμως είναι ο μόνος Θεός. Σίγουρα μπορούμε να συνεργαστούμε μαζί του αν θέλουμε να ζήσουμε μια ευλογημένη ζωή, αλλά δεν είμαστε εμείς που οδηγούμε τη ζωή μας.

2. Τι λείπει η Γραφή για την ευλογημένη Ζωή;

Η σωστή αντιμετώπιση του θέματος της ευλογημένης από τον Θεό ζωής έχει να κάνει με ευλογίες πολύ πιο σπουδαίες από τον πλούτο ή τη δόξα. Πρόκειται για μια ανώτερη ζωή που ο Θεός θέλει να χαρίσει σ' εκείνους που

ζουν διά πίστεως. Μια ζωή βεβαιότητας, στενής σχέσης μαζί του, και θαυμαστών επεμβάσεων του Κυρίου στην καθημερινότητά μας, οι οποίες ξεπερνούν αυτό που εμείς θεωρούμε φυσιολογικό.

Κατά το κείμενό μας (Μτ 7:9-11), ο Πατέρας Θεός θέλει να ευλογήσει τη ζωή μας. Σ' αυτά τα λόγια του Χριστού στηρίζεται αρχικά το «ευαγγέλιο της ευημερίας». Το λάθος σ' αυτή τη θεωρία είναι ότι ξεχνάει πως ο Θεός είναι ο υπέρτατος καλός Πατέρας, ο Κυρίαρχος στη ζωή των παιδιών του και ποτέ δεν είναι υποχρεωμένος να μας δώσει οπωσδήποτε αυτά που ζητάμε. Εκείνος ξέρει τι είναι το καλύτερο για τη ζωή μας. Ο Θεός μάς βλέπει με την προοπτική της αιωνιότητας και μας παρέχει όλα όσα βλέπει εκείνος ότι χρειαζόμαστε προκειμένου να πραγματώσουμε τα σχέδια που εκείνος έχει κάνει για μας. Επομένως τίθεται το ερώτημα: Αφού ο Θεός θέλει να ευλογήσει τη ζωή μας, τι πρέπει εμείς να κάνουμε για να βιώσουμε αυτές τις ευλογίες;

3. Η Διαθήκη του Θεού

Το πρώτο που πρέπει να κατανοήσουμε είναι το θέμα της διαθήκης. Διαθήκη στην απλούστερη μορφή της σημαίνει υπόσχεση ή συμφωνία. Η Γραφή διδάσκει πως ο Θεός ενεργεί πάντοτε με κάποιον σκοπό κι ότι θέτει νόμους και αρχές που, αν τις ακολουθήσουμε, θα οδηγηθούμε σε μια ευλογημένη ζωή. Κάτι ανάλογο συμβαίνει με τους φυσικούς νόμους, π.χ. με τον νόμο της βαρύτητας. Αν τον αγνοήσουμε, μπορεί να σκοτωθούμε. Αν τον λαμβάνουμε υπόψη μας, ζούμε κανονικά χωρίς κινδύνους. Οι πνευματικοί νόμοι λειτουργούν το ίδιο. Ο Θεός με τη συμφωνία του μαζί μας θέλει να βιώσουμε τις ευλογίες του. Έκανε συμφωνία με τους πρωτόπλαστους στην Εδέμ (Γεν 2:16-17), αλλά εκείνοι παραβίασαν τη συμφωνία και έσπασαν τη σχέση τους μαζί του. Έτσι, εκδιώχθηκαν από τον παράδεισο, δηλ. οδηγήθηκαν σε μια ζωή στερημένη από τις ευλογίες του.

Από την άλλη μεριά, ο Αβραάμ δέχτηκε κι εκείνος μια συμφωνία με τον Θεό: ο Κύριος του είπε να φύγει από τη χώρα του κι από τη συγγενειά του και θα ζούσε μια ευλογημένη ζωή (Γεν 12:1-5). Ο Αβραάμ απόλαυσε αυτή τη ζωή δείχνοντας πίστη, η οποία εκδηλώθηκε ως υπακοή, που τον έκανε ν' αφήσει πίσω του το σίγουρο, το προφανές, το οικείο, για να κερδίσει αυτό που ο Θεός του όρισε ως πεπρωμένο. Ο Μωυσής έδωσε στον λαό Ισραήλ τον Νόμο του Θεού και, πεθαίνοντας, συγκέντρωσε το νέο έθνος και τους κάλεσε να θυμηθούν τη διαθήκη που ο Θεός είχε κάνει με τον Ισραήλ στα Δτ 30:11.15-16.19-20). Για άλλη μια φορά βλέπουμε πως οι υποσχέσεις του Θεού λειτουργούν για το καλό αυτών που τις δέχονται με πίστη, η οποία εκδηλώνεται με έργα κι όχι μόνο με όμορφα λόγια.

Υπάρχει όμως και σήμερα μια διαθήκη που έχει κάνει ο Θεός με κάθε πιστό του. Είναι η διαθήκη της χάριτος. Είναι η διαθήκη που τέθηκε σε λειτουργία διά του Χριστού και μας δίνει πρόσβαση στη ζωή του Αγίου Πνεύματος, το οποίο μας ικανώνει να τηρούμε τις εντολές του Θεού και, καθώς τις τηρούμε, να έχουμε τις ευλογίες του στη ζωή μας. Αυτός είναι ο μηχανισμός που μας δίνεται στη Βίβλο. Στο Τελευταίο Δείπνο, στο ανώγειο, ο Χριστός έκανε λόγο για μια διαθήκη/συμφωνία που επικυρώνεται με το αίμα του, το οποίο χύθηκε για χάρη όλων (Λκ 22:20). Η προς Εβραίους ξεκαθαρίζει ποια είναι αυτή η διαθήκη που ο Θεός έχει κάνει μαζί μας, όταν λέει: «Ο Χριστός είναι μεσίτης μιας νέας διαθήκης...» (Εβρ 9:15).

Πώς θα απολαύσουμε, λοιπόν, τις ευλογίες αυτής της νέας διαθήκης; Ας το ξαναπούμε: με την ίδια αρχή όπως τις προηγούμενες διαθήκες: με την υπακοή της πίστης. Δεχόμαστε με πίστη πως ο Χριστός συγχώρησε τις αμαρτίες μας· πιστεύουμε ότι μας έδωσε ζωή διά του Αγίου Πνεύματος και μας οδήγησε στον Πατέρα Θεό· ζούμε με υπακοή διά της πίστεως. Το αποτέλεσμα είναι ότι απολαμβάνουμε τις ευλογίες του Θεού! Αυτή είναι η διαδικασία που ορίζει ο Λόγος του Θεού. Αυτό είναι πρακτικά το ευαγγέλιο!

4. Πού καταλήγουμε;

Αν θέλουμε να απολαύσουμε τις ευλογίες του Θεού κι αν θέλουμε να προετοιμαστούμε για ν' απολαύσουμε αυτές τις ευλογίες, είναι ανάγκη να κάνουμε μια επιλογή: να ζήσουμε διά της πίστεως που εκδηλώνεται με απόλυτη υπακοή. Στην Επί του Όρους Ομιλία του (Μτ 7:24-27) ο Ιησούς καταλήγει με το παράδειγμα των δύο οικοδόμων: εκείνου που χτίζει πάνω στην άμμο κι εκείνου που οικοδομεί πάνω στην πέτρα, που είναι ο Λόγος του Θεού. Πού στηρίζεται η ζωή μας ως χριστιανών; Στηρίζεται στον Λόγο του Θεού; Σήμερα βλέπουμε οικογένειες να κλονίζονται, σχέσεις να διαλύονται, εκκλησίες να διχάζονται. Γιατί; Μήπως δεν οικοδομούμε όσο πρέπει πάνω στον Λόγο του Θεού;

Οικοδομούμε, εξάλλου, μια ζωή που ο Θεός θέλει να ευλογήσει; Είναι η ζωή μας ζωή που ο Θεός την ευλογεί; Μέρα με τη μέρα, χρόνο με τον χρόνο, ζούμε διά της πίστεως τη ζωή της υπακοής; Στόχος του αναγεννημένου χριστιανού δεν είναι να αλλάξει εξωτερικούς τρόπους που συμπεριφέρεται. Αυτό ίσως να είναι και υποκριτικό, ψυχαναγκαστικό, αν η νέα συμπεριφορά δεν είναι αποτέλεσμα αλλαγής καρδιάς με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Τότε η ζωή μας θα είναι ζωή που ο Θεός την ευλογεί.

2. Η Καρδιά αυτού που ο Θεός τον ευλογεί

Ανάγνωση: Ματθαίος 12:33-35

ΣΤΗΝ προηγούμενη βιβλική μελέτη μας είδαμε πώς απαιτείται να είναι η ζωή μας για να την ευλογήσει ο Θεός. Τι θέλει από μας ο Θεός για να μας ευλογήσει, ποια πρέπει να είναι η ζωή μας. Είδαμε μερικά βιβλικά παραδείγματα-ήρωες της πίστεως, που ο Θεός τούς ευλόγησε πλουσιοπάροχα και τους χρησιμοποίησε για το έργο του. Και καταλήξαμε ότι για να απολαύσουμε κι εμείς μια ευλογημένη ζωή από τον Θεό δεν έχουμε παρά να συνειδητοποιήσουμε την πραγματικότητα της Διαθήκης μας με τον Θεό, μιας συμφωνίας από την οποία μόνο να ωφεληθούμε μπορούμε: αν δείξουμε πίστη που θα εκδηλωθεί με απόλυτη υπακοή στον Λόγο του Θεού. Κι αυτό δεν θα γίνει με τις δικές μας προσπάθειες, αλλά μόνο με τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος που κατοικεί μέσα μας αν παραδοθούμε σ' αυτόν ολοκληρωτικά.

Ποια, όμως, πρέπει να είναι κατά τη Βίβλο η καρδιά μας αν θέλουμε να μας ευλογήσει ο Θεός;

Μια Εικόνα

Διηγούνται για κάποιον που θέλησε κάποτε να ναυπηγήσει ένα καράβι, ένα γιοτ, που να είναι το μεγαλύτερο γιοτ που ναυπηγήθηκε ποτέ στο κλαμπ που ο ίδιος ήταν μέλος. Το σκάφος το ονόμασε «Περσόνα» και οι οδηγίες που έδωσε στους ναυπηγούς του ήταν να δείχνει μεγαλόπρεπο. Είχε λεπτή ορειχάλκινη επένδυση, πολύχρωμα πανιά και κάθε άνεση στις καμπίνες που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Καθώς το σκάφος έπαιρνε το σχήμα του, αυτός ο ανόητος φανταζόταν κι ονειρευόταν τον θαυμασμό που θα προκαλούσε στο κλαμπ του η «Περσόνα», όταν θα γινόταν η καθέλκυση. Όσο περισσότερο τη σκεφτόταν εκείνη τη μέρα, τόσο πιο πολύ προσπαθούσε να προσθέτει πινακίδες που θα έκαναν το σκάφος να φαίνεται πιο ωραίο. Επειδή κανείς δεν θα έβλεπε ποτέ το κάτω μέρος της θαλαμηγού του, ο άνθρωπος αυτός δεν νοιαζόταν και πολύ για την καρβίνα του ή για το σχέδιο της γάστρας. Το παράδοξο για έναν λογικό άνθρωπο ήταν ότι ετούτος εδώ δεν ξόδεψε σχεδόν τίποτα για το μέρος της θαλαμηγού που κάτω από το νερό δεν φαινόταν, παραβιάζοντας ακόμη και δομικά σημεία ενάντια στη γνώμη του σχεδιαστή. Όσο προχωρούσε η ναυπήγηση της θαλαμηγού, ο κόσμος πήγαινε να δει το πανέμορφο σκάφος και πολλοί τον ζήλευαν για το απόκτημά του. Τελικά, ήρθε η μέρα της καθέλκυσης της «Περσόνα». Στην αρχή κύλησε απαλά και καμαρωτά στο λιμάνι και όλοι χειροκροτούσαν. Όταν όμως έφτασε στην έξοδο του λιμανιού και βγήκε στα ανοιχτά, με τον πρώτο άνεμο και το μεγάλο κύμα βούλιαξε μέσα σε λίγα λεπτά. Ο άνθρωπος αυτός δεν είχε καμιά διάθεση να ξοδέψει χρόνο και λεφτά για να φτιάξει το εσωτερικό του πυθμένα του πλοίου, δηλ. την «καρδιά». Το μόνο που τον ενδιέφερε ήταν να πραγματοποιήσει το όνειρό του: να φτιάξει το ωραιότερο γιοτ στο κλαμπ του.

Βέβαια, όλοι καταλαβαίνουμε την αναλογία αυτής της ιστορίας με την παραβολή του Χριστού με τις δύο οικοδομές (Μτ 7:24-27). Εδώ η διαφορά είναι ότι ο άνθρωπος αυτός που παράγγειλε τη ναυπήγηση της μεγάλης θαλαμηγού είχε ένα όραμα: να πραγματοποιήσει κάτι ασυνήθιστο. Πολλά βιβλία έχουν γραφτεί για την «Επιτυχία», και αναφέρουν ποικιλία καλών ιδεών που είναι πραγματικά ενθαρρυντικές και βοηθούν να διαμορφώσει κανείς ένα όραμα για το μέλλον. Καλά είναι όλα αυτά, καλή η δύναμη του οράματος, αλλά αν δεν ξέρεις πού θέλεις να πας, ο άνεμος θα σε πιάει αλλού ή θα σε βουλιάξει. Θα μπορούσαμε να πούμε για το όραμα ότι η δύναμή του είναι «να νιώθει κανείς το αόρατο κι έτσι να μπορεί να πραγματοποιεί το αδύνατο».

Το Όραμα και η Πραγματικότητα

Το ίδιο ισχύει και για τη δύναμη που έχει το όραμα να έχουμε μια ζωή γεμάτη από τις ευλογίες του Θεού. Υπάρχει, ωστόσο, κάτι πολύ πιο θεμελιώδες αν θέλουμε να ευλογεί τη ζωή μας ο Θεός και αυτό είναι η καρδιά μας. Σίγουρα δεν μιλάμε για τη φυσική καρδιά. Μιλάμε για τον πυρήνα του εαυτού μας, την ουσία αυτού που είμαστε καθέννας, για τις αξίες που διαμορφώνουν τον χαρακτήρα μας. Τι λέει ο Χριστός για την καρδιά του ανθρώπου;

Υποθέστε ότι απολαμβάνουμε μια ωραία συζήτηση γύρω από ένα τραπέζι με ανθρώπους που δεν τους ξέρουμε από πριν. Μετά τα τυπικά για τον καιρό κλπ., ανακαλύπτουμε αν ο συνομιλητής μας είναι θαρραλέος τύπος ή φοβισιάρης, γενναιόδωρος ή τσιγκούνης, τι του αρέσει, ποιος δεν του αρέσει, τι ονειρεύεται κ.λπ. Όσο περισσότερο μιλάει κανείς, τόσο περισσότερα αποκαλύπτει, ακριβώς όπως είπε ο Ιησούς: «Το στόμα μιλάει απ' το περίσσευμα της καρδιάς» (Μτ 12:33-35). Αυτοί που κάνουν συμβουλευτική ή βοηθούν ως γιατροί κάποιον που έχει προβλήματα, προσπαθούν να βγάλουν συμπέρασμα με μια προσεκτική συζήτηση που έχουν μαζί του. Ο

ενδιαφερόμενος θα «βγάλει» προς τα έξω ό,τι έχει στην καρδιά του και ο άλλος θα καταλάβει ποια βοήθεια χρειάζεται.

Το Περιεχόμενο της Καρδιάς μας

Πολλοί από μας δεν έχουμε ιδέα για το περιεχόμενο της καρδιάς μας! Δεν είναι ηθελημένη άγνοια. Με το πέρασμα του χρόνου, αποθηκεύουμε συμπεριφορές και ιδέες που θάβονται αθέλητα στο υποσυνείδητό μας. Παρά το γεγονός ότι όλα αυτά είναι μακριά από τη συνειδητότητά μας, επηρεάζουν τον τρόπο που αντιδράμε στη ζωή, τους τρόπους με τους οποίους σχετιζόμαστε με τους άλλους. Μικρές φράσεις που ακούγαμε ως παιδιά, εμπειρίες που μοιάζουν να μην έχουν πραγματική σημασία τη στιγμή που συνέβησαν, μπήκαν στον εγκέφαλό μας και έγιναν μέρος της καρδιάς μας. Πολλές φορές σε μια συμβουλευτική συνομιλία, ένα άτομο λέει κάτι και μετά συνειδητοποιεί ότι δεν ένιωθε έτσι! Είναι η αντίδρασή του όταν φωτίζεται μια μυστική γωνιά της καρδιάς του.

Αν θέλουμε αληθινά να ζούμε μια ζωή υπακοής, που να δείχνει πως ο Χριστός ζει μέσα μας και πως είμαστε έτοιμοι να λάβουμε τις ευλογίες του Θεού, πρέπει να βιώσουμε μια μεταμόρφωση καρδιάς. Πέρα από οποιαδήποτε εξωτερική βοήθεια, όσο σημαντική και αν είναι αυτή, χρειαζόμαστε την πλήρωση του Πνεύματος, η οποία λαμβάνει χώρα μόνον όταν εμπιστευόμαστε απόλυτα τον Χριστό ως Σωτήρα και Κύριο μας. Στην Επιστολή προς Εφεσίους ο απόστολος Παύλος μιλάει για τον πλούτο του Θεού και τις θαυμαστές ευλογίες του στη ζωή μας. Λέει, ωστόσο (2:1-3), ότι είμαστε αποκομμένοι απ' όλες αυτές τις ευλογίες όταν είμαστε νεκροί ως προς τον Θεό. Αν η καρδιά μας δεν ζωοποιηθεί διά του Αγίου Πνεύματος, δεν μπορούμε να βιώσουμε τις ευλογίες. Πολλοί πιστοί του Χριστού θέλουν να μοιάσουν στον Χριστό, ονειρεύονται να μοιάσουν στον Χριστό, αλλά αυτό το όραμά τους μπλοκάρεται από μια καρδιά που είναι γεμάτη παλιές αμαρτίες, κάτι ανάλογο με τη θαλαμηγό του παραδείγματός μας.

Η «επεξεργασία» της σωτηρίας μας

Κατά τη Βίβλο, όταν έρχεται μέσα μας η νέα ζωή του Χριστού και αναγεννιόμαστε, αρχίζει μια διαδικασία «επεξεργασίας» της σωτηρίας. Η Βίβλος μάς διδάσκει ότι πέρα από την εμπειρία της δωρεάς της νέας ζωής, υπάρχει και μια διαδικασία ανανέωσης της καρδιάς. Η σωτηρία ξεκινά με τον Ιησού Χριστό, αλλά δεν είναι μια παθητική εμπειρία. Είναι δυναμική διαδικασία. Πρέπει να «επεξεργαζόμαστε τη σωτηρία μας!» Δεν μπορούμε από μόνοι μας να φέρουμε την καθαρότητα στην καρδιά μας. Πρέπει να συνεργαστούμε με το Πνεύμα για να φέρουμε τη ζωή και το φως της ανανέωσης του Θεού σε κάθε γωνιά της καρδιάς μας. Αν δεν το κάνουμε, θα επαναλαμβάνουμε τις ίδιες αμαρτίες, θα θλιβόμαστε, και θα έχουμε όλο αποτυχίες! Η προσευχή μας σε κάθε αναποδιά θα είναι «Θεέ μου, πάρε μου τη δυσκολία. Γιατί αυτό να συμβεί σ' εμένα» κλπ. Ενώ η προσευχή μας θα πρέπει να είναι αυτή του Δαβίδ (Ψλ 139:23-24): Διερεύνησέ με, Θεέ, και μάθε την καρδιά μου· δοκίμασέ με και γνώρισε τις σκέψεις μου. Δες αν ακολουθώ ένα δρόμο άνομο· κι οδήγησέ με στις αιώνιας ζωής τον δρόμο.

Ο Δαβίδ έκραξε στον Θεό να φτιάξει μέσα του μια καινούργια, καθαρή καρδιά και να βάλει μέσα του ένα νέο, σταθερό πνεύμα (Ψλ 51:9-12). Όσο κι αν είναι σκληρό, είναι απόλυτα λυτρωτικό να φανερώνουμε στον Κύριο την καρδιά μας και να του ζητάμε συγχώρηση και ανανέωση.

Μια θεραπευμένη καρδιά, μια καρδιά ζωντανή εν Χριστώ, που υποβάλλεται στη διαδικασία να γίνει ακέραη και αγία, προετοιμάζει τη ζωή μας για τις ευλογίες του Θεού. Καθώς το Άγιο Πνεύμα μάς γεμίζει, αρχίζουμε να έχουμε τους οραματισμούς του Θεού, τις σκέψεις του Θεού, να βάζουμε το θέλημα του Θεού κυρίαρχο στη ζωή μας. Ζωντανοί για τον Χριστό και γεμάτοι με το Πνεύμα, αρχίζουμε να έχουμε μια αδιαίρετη καρδιά. Εκείνος ο πλούσιος νέος που πήγε στον Χριστό και ήθελε να τον ακολουθήσει, δεν είχε καμιά διάθεση να ξεκολλήσει από τα δικά του σπτηρίγματα. Η καρδιά του ήταν διχασμένη. Ποτέ δεν θα είμαστε σε θέση να δεχτούμε τις ευλογίες του Θεού στη ζωή μας, αν η καρδιά μας δεν είναι αποκλειστικά δοσμένη στον Χριστό. Πολλές φορές κυριαρχείται από την αγάπη για τα χρήματα, όπως εκείνος ο νέος. Άλλοτε μπορεί να κυριαρχείται από την αγάπη για την υπόληψή μας, για την οικογένειά μας, για το τι θα πει ο κόσμος, για την υγεία μας –ακόμα και για τη διακονία μας! Ο Χριστός όμως λέει «Ν' αγαπάς τον Κύριο τον Θεό σου μ' όλη την καρδιά σου, μ' όλη την ψυχή σου και μ' όλο τον νου σου...» (Μτ 22:37). Πώς είναι η ζωή μας κάτω από την επιφάνεια του νερού –εκεί που είναι κρυμμένη από τα μάτια των άλλων και τη βλέπει μόνον ο Θεός; Μήπως κάνουμε το λάθος να επεξεργαζόμαστε τη σωτηρία μας μόνο στο εξωτερικό τμήμα χωρίς να είμαστε γνήσια αληθινόι; Είναι δυνατόν να έχουμε όλα τα εξωτερικά σημάδια επιτυχίας (πτυχία, ομορφιά, όμορφα αυτοκίνητα, να μένουμε σε καλή γειτονιά κλπ.) αλλά να μην απολαμβάνουμε τα καλύτερα του Θεού για τη ζωή μας, εάν η καρδιά μας φιλοξενεί κάποια αμαρτία η οποία τη νεκρώνει, δηλ. την αποκόπτει από την παρουσία του Θεού. Τέλος, ο Θεός μάς χαρίζει μια ζωή αύξησης και ευλογιών, αλλά όχι με δικές μας δυνάμεις. Είναι έργο χάρις και διενεργείται διά πίστεως μέσα μας.

3. Ο Αξιακός Κώδικας αυτού που ο Θεός τον ευλογεί

Ανάγνωσμα: Ματθαίος 5:3-12

ΥΠΑΡΧΕΙ στη Βίβλο ένας Αξιακός Κώδικας του πιστού που περιμένει τις ευλογίες του Θεού. Τον βρίσκουμε στους Μακαρισμούς που είπε ο Χριστός ξεκινώντας την Επί του Όρους Ομιλία του. Ίσως δεν το έχουμε προσέξει, αλλά εκεί ο Κύριος περιγράφει τη στάση και τις αξίες του ανθρώπου που προετοιμάζεται για να λάβει τις ευλογίες του Θεού. Η περιγραφή της ευλογημένης, της μακάριας ζωής που κάνει ο Κύριος, δεν έχει καμία σχέση με την εικόνα που μας «προτείνει» η σύγχρονη κοινωνία. Για τον κόσμο, ευλογημένος, «μακάριος» είναι εκείνος που κατέχει πλούτο και γενικά τα αγαθά που προσφέρει το χρήμα (ομορφιά, αναγνώριση, αναγνωρισιμότητα κλπ.) Σχεδόν όλοι σήμερα εντυπωσιαζόμαστε από την ομορφιά και πολλοί ξοδεύουν χρόνο και χρήματα για να την αποκτήσουν. Καμιά σχέση, δηλαδή, όλα αυτά με τις αξίες που προβάλλονται στους Μακαρισμούς του Χριστού!

Τα λόγια αυτά του Χριστού δεν είναι κάποιες νέες εντολές που δίνονται για να αντικαταστήσουν τον Νόμο που δόθηκε στον Μωυσή στο Σινά! Είναι λάθος, επίσης, να τα προσεγγίσουμε σαν κανόνες για να κερδίσουμε την εύνοια του Θεού ή τη σωτηρία μας. Εδώ ο Ιησούς θέλει να διδάξει τους μαθητές του –και εμάς– ότι δεν χρειάζεται πια να προσπαθούμε να αποκτήσουμε τη ζωή που άλλοι αγωνίζονται να χτίσουν για τον εαυτό τους. Μια αληθινά ευλογημένη ζωή είναι διαθέσιμη σε όλους, ανεξάρτητα από μόρφωση, ομορφιά ή κοινωνικά πλεονεκτήματα, γιατί η πραγματική πηγή της ευημερίας, της μακαριότητας, της ευλογίας, δεν είναι κάτι που κερδίζει κανείς για τον εαυτό του, αλλά οι πνευματικές αξίες που ο επουράνιος Πατέρας δίνει στα παιδιά του.

1. Η Αξία της Πνευματικής Φτώχειας (Μτ 5:3)

Μια σύγχρονη αγγλική μετάφραση βοηθάει να κατανοήσουμε καλύτερα το εδάφιο: «Ο Θεός ευλογεί εκείνους που εξαρτώνται μόνο απ' αυτόν. Αυτοί ανήκουν στη βασιλεία των ουρανών!» Ο Ιησούς δεν λέει ότι οι δύσκολες καταστάσεις είναι καλύτερες από τις σίγουρες. Λέει ότι οι άνθρωποι που βρίσκονται σε απόγνωση ευλογούνται, όταν αυτή η απόγνωση τους κάνει να αναζητήσουν το δώρο του Θεού, που είναι η βασιλεία του!

Συνήθως προσπαθούμε να είμαστε αυτόνομοι απέναντι στους άλλους. Προσπαθούμε να έχουμε τα δικά μας χρήματα, να μη γινόμαστε βάρος στους άλλους. Δεν θέλουμε να εξαρτιόμαστε από κανέναν για βοήθεια, αλλά να μπορούμε να ανταποκρινόμαστε μόνοι μας στις υποχρεώσεις μας. Στη Βίβλο «φτωχός» σήμαινε γενικά να έχεις κάποια υλική ανάγκη. Σταδιακά, επειδή οι φτωχοί δεν είχαν άλλο καταφύγιο από τον Θεό, η φτώχεια απέκτησε πνευματική έννοια και ταυτίστηκε με την πνευματική εξάρτηση από τον Θεό. Στον Σοφονία (3:12) διαβάζουμε: «Θ' αφήσω ένα υπόλοιπο ανάμεσά σας, από φτωχούς και ταπεινούς, κι αυτοί θα καταφεύγουν σ' εμένα». Συνεπώς, το να είσαι «πτωχός τω πνεύματι» σημαίνει ν' αναγνωρίζεις την πνευματική σου φτώχεια, την πνευματική σου χρεωκοπία μπροστά στον Θεό. «Πτωχός τω πνεύματι» είναι εκείνος που αναγνωρίζει τη θέση του πλάι στον Τελώνη της παραβολής, ο οποίος προσεύχεται: «Θεέ, σπλαχνίσου με τον αμαρτωλό». Σ' αυτούς μόνο προσφέρεται η βασιλεία του Θεού, και προσφέρεται σαν δώρο (δες και: Ψλ 34:7· Ησ 57:15· Λκ 4:18· Μτ 11:5· Απ 3:17 κλπ.)

2. Η Αξία της πνευματικής Θλίψης (εδ. 4)

Ο Χριστός προτείνει εδώ τη λύπη ως αρετή που πρέπει να επιθυμούμε; Κάθε άλλο! Αυτό που κάνει τους πενθούντες μακάριους είναι η παρηγοριά που θα βρουν. Σε κανέναν δεν αρέσει το πένθος και η θλίψη. Αλλά ο Χριστός εδώ λέει ότι αν είμαστε έτοιμοι να νιώσουμε συντριβή για την αμαρτωλότητά μας, κι αν δεν κλείσουμε τα μάτια μας στο κακό που κυριαρχεί στον κόσμο αλλά λυπηθούμε γι' αυτό, τότε ο Θεός θα μας παρηγορήσει. Εδώ μ' άλλα λόγια έχουμε το δεύτερο στάδιο των πνευματικών ευλογιών. Το πρώτο είναι να είσαι φτωχός πνευματικά και να το παραδέχεσαι. Το δεύτερο είναι να θλίβεσαι και να θρηνείς γι' αυτή την κατάσταση. Σε μια πιο θεολογική γλώσσα: η πρώτη ευλογία είναι η *ομολογία* και η δεύτερη είναι η *μετάνοια* (Ψλ 119:136· Ιεζ 9:4· Φιλ 3:18· Έσδρ 10:1 κ.αλλ.)

3. Η Αξία της Πραότητας (εδ. 5)

Οι πραιοί στη Βίβλο είναι εκείνοι που περνούν απαρατήρητοι, εκείνοι που ζουν χωρίς να τραβούν την προσοχή. Πραιοί είναι εκείνοι που δεν διεκδικούν την αξιοπρέπειά τους. Κατά τον δρ Λloyd-Jones, «η πραότητα είναι βασικά η αληθινή άποψη ενός για τον εαυτό του, η οποία εκφράζεται με μια αντίστοιχη στάση, και η με σεβασμό συμπεριφορά στους άλλους...» Αυτοί θα κληρονομήσουν τη γη της επαγγελίας, δηλ. τις υποσχέσεις του Θεού.

Ο κόσμος χρησιμοποιεί τη βία για να κατακτήσει οτιδήποτε. Οι πιστοί του Χριστού με την πραότητα τους, δηλ. με το να μη διεκδικούν τίποτα, κερδίζουν τα πάντα. Ο Παύλος λέει ότι είμαστε «ως μηδέν έχοντες και τα πάντα κατέχοντες» (Β΄ Κορ 6:10). Κι όταν ο Θεός δημιουργήσει τους νέους ουραμούς και τη νέα γη, οι πράοι θα κληρονομήσουν εκείνη τη γη (βλ. Α΄ Κορ 3:22· Ψλ 37:1,11,22,34· Ησ 57:13· 60:21). Η ζωή μας μπορεί να είναι πλούσια και γεμάτη χωρίς κάμερες, αναγνωρισιμότητα ή κοσμικά βραβεία. Ο Μακαρισμός αυτός μιλάει για μια άλλη προοπτική ζωής, που είναι πλήρης, ανεξάρτητα από τις ανθρώπινες αντιλήψεις για το τι έχει πραγματικά αξία.

4. Η Αξία της πνευματικής Πείνας και Δίψας (εδ. 6)

Η έννοια της δικαιοσύνης του ανθρώπου στη Βίβλο έχει τρεις τουλάχιστον πλευρές: τη νομική, την ηθική και την κοινωνική. Η νομική δικαιοσύνη είναι η δικαίωση, η σωστή σχέση με τον Θεό. Οι Ιουδαίοι την αποζητούσαν, αλλά με λάθος τρόπο: επιδίωκαν την εγκαθίδρυση της δικής τους δικαιοσύνης και δεν υποτάσσονταν στη δικαιοσύνη του Θεού που ήταν ο ίδιος ο Χριστός κατά το Ρωμ 9:30– 10:4. Η ηθική δικαιοσύνη είναι αυτή του χαρακτήρα, της συμπεριφοράς που ευχαριστεί τον Θεό. Όχι η συμμόρφωση σε κανονισμούς, όπως των Φαρισαίων, αλλά η εσωτερική της καρδιάς, του μυαλού και των κινήτρων. Γι' αυτά ακριβώς πρέπει να πεινάμε και να διψάμε. Τέλος, η κοινωνική δικαιοσύνη είναι το ενδιαφέρον του χριστιανού για την κοινωνική αδικία και την καταπίεση, για τη φτώχεια των αναγκασμένων, αλλά και για την ανάγκη τους να γνωρίσουν τον Χριστό, για την Ιεραποστολή. Ο πιστός του Χριστού και η εκκλησία του Χριστού κάνουν ό,τι μπορούν για την αποκατάσταση και αυτής της δικαιοσύνης.

Στους τέσσερις πρώτους Μακαρισμούς, οι μεγάλες αξίες του χριστιανού αποκαλύπτουν την πνευματική αλληλουχία: Αυτοί που αποδέχονται την πνευματική τους φτώχεια ενώπιον του Θεού, πενθούν για την αιτία αυτής της φτώχειας, δηλ. για την αμαρτία τους, και για την εξουσία της αμαρτίας και του θανάτου στον κόσμο. Φέρονται με πραότητα στους άλλους, επειδή έχουν συνειδητοποιήσει τη φτώχεια τους και τη δική τους αμαρτία. Τέλος, πεινούν και διψούν για την επικράτηση του θελήματος του Θεού, και για να έρθουν και άλλοι στη σωτηρία του Χριστού (δηλ. αγαπούν την Ιεραποστολή). Το άλλο μισό αφορά τη συμπεριφορά προς τους συνανθρώπους μας σε σχέση με αυτή προς τον Θεό.

5. Η Αξία του Ελέους (εδ. 7)

Όταν επιτρέπουμε στο Πνεύμα του Θεού να εργάζεται μέσα μας, αρχίζουμε να νιώθουμε γνήσιο ενδιαφέρον για τους άλλους. Ο φυσικός μας προσανατολισμός (της σάρκας) είναι να νοιαζόμαστε πρώτα για τον εαυτό μας και να δημιουργούμε ζώνες ασφαλείας γύρω μας. Αυτή η στάση ενισχύεται από μια κοινωνία που προάγει τον ναρκισσισμό: «Τι όφελος έχω εγώ απ' αυτό; Γιατί να νοιαστώ;»

Βλέπουμε ανθρώπους που υποφέρουν και εύκολα τους κατηγορούμε για τις επιλογές τους. Αλλά ο Θεός μάς καλεί να νοιαστούμε, ακόμα κι αν η συμπόνια αυτή είναι δύσκολη. Αλλά, αν λάβαμε έλεος από τον Θεό, θα δείχνουμε έλεος και προς τους άλλους. Δεν υπάρχει μεγαλύτερο κίνητρο να συγχωρούμε από τη γνώση ότι εμείς οι ίδιοι έχουμε συγχωρηθεί. Δεν υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη του ότι έχουμε συγχωρηθεί από την προθυμία μας να συγχωρούμε.

6. Η Αξία της Καθαρής Καρδιάς (εδ. 8)

Όποιο και αν είναι το βάθος της αμαρτίας ή της ακαθαρσίας μας, ο Θεός μπορεί να μας καθαρίσει και να αποκαταστήσει την αγνότητα της καρδιάς μας. Πρωταρχικά εδώ νοείται η ειλικρινής καρδιά. Στον Ψαλμό 24:3-4 αναφέρονται «χέρια που δεν έπραξαν κακό και έχει καθαρή καρδιά». Η ειλικρίνεια αυτή αφορά τόσο στη σχέση μας με τον Θεό, όσο και στη σχέση μας με τους ανθρώπους. Πουθενά δεν υπάρχει στοιχείο ψεύτικο. Και όταν βιώνουμε αυτή την καθαρότητα, απολαμβάνουμε τη γλυκιά παρουσία του Θεού στη ζωή μας. «Βλέπουμε» με τα μάτια της πίστης το πρόσωπό του.

7. Η Αξία της Ειρήνευσης (εδ. 9)

Ο κόσμος προάγει τον ανταγωνισμό, κι ακόμα και στην Εκκλησία παρατηρούμε αυτή την τάση. Αλλά όταν είμαστε σίγουροι για την οικογένεια του Θεού και συνειδητοποιούμε την εν Χριστώ πρόσκλησή μας, δεν έχουμε καμιά ανάγκη να ανταγωνιστούμε τους αδελφούς μας. Μιλάμε με λόγια ενότητας και δημιουργούμε κοινότητες όπου οι άνθρωποι ενθαρρύνονται και οι προσπάθειές τους εκτιμώνται. Τέτοιοι άνθρωποι γίνονται αναγνωρίσιμοι και η κοινωνία τους αναγνωρίζει ότι είναι παιδιά του Θεού!

Βέβαια, το έργο του ειρηνοποιού δεν είναι πάντα ανώδυνο. Ίσως χρειαστεί να συμφιλιώσουμε δύο ανθρώπους ή δύο ομάδες ανθρώπων, και αυτό θα πονέσει. Θα πρέπει ν' ακούσουμε προσεκτικά και τα δύο μέρη, να απαλλαγούμε από οποιαδήποτε προκατάληψη, να προσπαθήσουμε να βρούμε μια «μέση λύση» ή να γίνουμε σάκος του μποξ και να γίνουμε αντιπαθείς. Το έργο του ειρηνοποιού, ωστόσο, είναι άλλη μια μεγάλη αξία στον αξιακό μας κώδικα...

8. Η Αξία των Διωγμών (εδ. 10)

Αξίζει να σημειωθεί πως η αναφορά στους διωγμούς αποτελεί έναν Μακαρισμό, μια μεγάλη αξία στον κώδικα αξιών του ανθρώπου που ο Θεός τον ευλογεί. Έχει τα χαρακτηριστικά διπλού Μακαρισμού, γιατί ο Κύριος τον απήθυνε πρώτα στο τρίτο πρόσωπο («Μακάριοι όσοι...») Αλλά στο εδ. 11 τον επαναλαμβάνει στο β΄ πληθ. πρόσωπο («Μακάριοι είστε...») για να τονίσει αυτή την πραγματικότητα. Τα ίδια αναφέρουν και ο Πέτρος και ο Παύλος (Α΄ Πε 4:13-14· Πραξ 14:22· Β΄ Τιμ 3:12). Κι ο Λουκάς (6:26) συμπληρώνει: «Αλίμονο αν όλοι οι άνθρωποι σας επαινούν!»! ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ: **322** Χριστιανοί φονεύονται – **214** Εκκλ. & ατομικές περιουσίες καταστρέφονται – **722** Μορφές βίας ασκούνται κατά των Χριστιανικών (*Open Doors*).

[Βασική Πηγή για το όλο θέμα: John Stott, *Το Μήνυμα της Επί του Όρους Ομιλίας*, εκδ. «Ο Λόγος» 2011, σελ. 43-66].

4. Η Δοτικότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί

Ανάγνωσμα: Β΄ Κορινθίους 9:6-14

ΜΙΑ ιδιότητα του χριστιανού η οποία δεν πολυακούγεται σήμερα, είναι η Δοτικότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί. Τι σημαίνει «δοτικότητα»; Είναι «ο ευχερώς δίδειν», «η τάσις, η διάθεσις εις το παρέχειν». Στη Βίβλο βρίσκουμε την έννοια στο Β΄ Κορ 9:7 και στο Ρωμ 12:8. *Ἰλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός - ὁ ἐλεῶν, ἐν ἰλαρότητι.* Θα μπορούσαμε να το πούμε «γενναιοδωρία». Αυτός που δίνει με ευχαρίστηση ή με καλοσύνη.

1. Η διαδεδομένη Αντίληψη

Σήμερα λέμε: «μακάρι να είχα πολλά χρήματα και να βοηθούσα το έργο του Θεού ή τις ανάγκες των αδελφών στην εκκλησία». Στην καθημερινότητά μας, ωστόσο, παρατηρούμε ότι όσο ανεβαίνει το βιοτικό μας επίπεδο, ανακαλύπτουμε όλο και περισσότερες δικές μας ανάγκες που θέλουμε να καλύψουμε. Η δοτικότητα, όμως, ή η γενναιοδωρία, δεν αυξάνονται αυτόματα όταν αποκτάμε περισσότερα υλικά αγαθά, αλλά είναι στάση ζωής που πρέπει να καλλιεργήσουμε είτε είμαστε φτωχοί είτε ευκατάστατοι. Κάτι που επίσης μας διαφεύγει είναι πως, όταν ακούμε για δοτικότητα/γενναιοδωρία, το μυαλό μας πάει στα χρήματα, ενώ η έννοια είναι πολύ ευρύτερη. Περιλαμβάνει τις έννοιες της αγάπης, της αποδοχής του άλλου, της στήριξης, του χρόνου μας που τον αφιερώνουμε με προθυμία ή ένα αυτί πρόθυμο να ακούσει και μια καρδιά πρόθυμη να προσευχηθεί με τον αδελφό ή για τον αδελφό. Το σημερινό μας ανάγνωσμα χρησιμοποιείται για να ζητήσουμε χρηματική συνεισφορά της εκκλησίας για το έργο του Θεού. Μπορούμε όμως να το διαβάσουμε και με τα μάτια της ευρύτερης προσφοράς όλων όσων ο Κύριος έχει χαρίσει στον καθένα μας, πέρα από τα χρήματα που μπορεί και να μην τα έχουμε, αλλά έχουμε τόσα άλλα που προαναφέραμε.

Το ιστορικό πλαίσιο του κειμένου είναι η εκκλησία της Κορίνθου, στην οποία απευθύνεται ο Παύλος. Είναι από τις πρώτες εκκλησίες που ίδρυσε ο απόστολος και τώρα βρισκόταν στην ωριμότητά της. Όπως ξέρουμε, η πόλη της Κορίνθου ήταν πλούσια και όπως φαίνεται από την Επιστολή, πολλοί πιστοί ζούσαν μέσα στην ευημερία. Είχαν γίνει αυτόρεσκοι και επιρρεπείς στην απόλαυση, σε σημείο που να καταχρώνται τα χαρίσματα του Πνεύματος για τη δική τους ευχαρίστηση και για να εντυπωσιάζει ο ένας τον άλλο με την «πνευματικότητα» τους.

Έτσι, ο πνευματικός τους πατέρας, ο Παύλος, τους έστειλε τέσσερις Επιστολές για να διορθώσει τα πράγματα: να τους δείξει τον σωστό τρόπο να λαμβάνουν τις ευλογίες του Θεού· τη σημασία της ταπεινοφροσύνης και της αγάπης· πώς να ζουν με καθαρότητα και –όπως βλέπουμε στην περικοπή μας– να χρησιμοποιούν την ευημερία τους με τρόπο που να επιτρέπει στον Θεό να συνεχίσει να τους ευλογεί.

2. Ο νόμος Σποράς και Θερισμού

Στο κείμενό μας (εδ. 6) διακρίνουμε έναν σπουδαίο νόμο, που αναφέρει και αλλού ο Παύλος, τον νόμο της σποράς και θερισμού: Όποιος σπέρνει με φειδώ θα έχει λίγη σοδειά· κι όποιος σπέρνει απλόχερα η σοδειά του θα είναι άφθονη. Η αρχή αυτή είναι πολύ απλή, αλλά η ανθρώπινη φύση μας επαναστατεί απέναντί της. Πολλές φορές νομίζουμε ότι αν ρίξουμε πολύ σπόρο στο χωράφι, θα μας λείψει. Και ξεχνάμε ότι θα συμβεί το ακριβώς αντίθετο: ο σπόρος θα πολλαπλασιαστεί, όπως υπόσχεται ο Θεός. Φοβόμαστε να αποχωριστούμε τον σπόρο που κρατάμε στο χέρι μας (το «σίγουρο»), αυτό που νομίζουμε ότι μας ανήκει. Και έχουμε να επιλέξουμε: Ή να αποθηκεύσουμε αυτό που έχουμε και να μην υπάρξει παραπέρα συγκομιδή. Ή να σπείρουμε αυτό που έχουμε και να περιμένουμε πλούσια την ανταπόδοση του Θεού. Αλλά στην περικοπή μας υπάρχει και μια άλλη υπόσχεση (εδ. 10-11): Αυτός που δίνει στον σποριά τον σπόρο και το ψωμί για να τραφεί, ας δώσει και ας πληθύνει και τον δικό σας σπόρο και ας αυξήσει (*χορηγήσει καὶ πληθύνει ἢ χορηγήσει καὶ πληθυνεῖ* - ανάλογα με την εκδοχή του πρωτοτύπου: Βυζαντινό ή Κριτικό αντίστοιχα) τους καρπούς της αγαθοεργίας σας. Ο Θεός θα σας κάνει πλούσιους σε όλα, για να μπορείτε να δίνετε γενναιοδώρα. Αυτοί που θα πάρουν από μας τη δική σας εισφορά θα ευχαριστούν τον Θεό.

Δεν πρέπει να βλέπουμε τη ζωή σαν να έχει μόνο ένα περιορισμένο απόθεμα, σαν να υπάρχει μόνο μία πίτα και αν κάποιος πάρει μεγαλύτερο κομμάτι, αυτό σημαίνει ότι απομένει λιγότερο για τους υπόλοιπους. Όσοι σκέφτονται έτσι δυσκολεύονται να προσφέρουν όχι μόνο χρήματα αλλά και τα εύσημα (να πουν ένα «μπράβο» σε κάποιον), την αναγνώριση (να σταθούν με έναν άλλο στο «κάδρο» - δεν τον θέλουν), την εξουσία ή αρμοδιότητες. Δυσκολεύονται να χαρούν πραγματικά με τις επιτυχίες των άλλων (ακόμα και στενών συγγενών τους). Όταν οι άλλοι πετυχαίνουν, το λαμβάνουν σαν δική τους αποτυχία, γιατί πιστεύουν ότι λίγοι μόνο μπορούν να είναι

«άριστοι». Όταν επαινείται ένας, θεωρούν ότι αυτοί μειονεκτούν. Κατ' αυτούς, για να κερδίσει κάποιος πρέπει κάποιος άλλος να χάσει.

Αντίθετα, όποιος έχει αίσθηση των δικών του προσωπικών δυνατοτήτων και αξίας, ο αφιερωμένος χριστιανός, νιώθει ασφάλεια εν Χριστώ και δεν αισθάνεται ότι κινδυνεύει από κάποιον άλλο αδελφό, που θα αναδειχθεί και θα ξεχωρίσει. Αυτός ο χριστιανός είναι ανοιχτός σε δυνατότητες, σε επιλογές, σε εναλλακτικές και στη δημιουργία νέων δεδομένων από άλλους αδελφούς. Νιώθει χαρά με τα χαρίσματα, την ανάπτυξη και την πρόοδο των άλλων. Η επιτυχία του αδελφού δεν θεωρείται ως υπερίσχυση πάνω στους άλλους, αλλά σαν δημιουργία ευκαιριών από τις οποίες όλοι ωφελούνται μέσα στην εκκλησία του Χριστού.

Ποια νοοτροπία χαρακτηρίζει εμάς περισσότερο; Πιστεύουμε πως υπάρχει αφθονία των δώρων του Θεού, έτσι που μπορούμε πρόθυμα να τα μοιραζόμαστε με τους άλλους; Ή πιστεύουμε πως η «πίτα» είναι περιορισμένη και πρέπει να προσέξουμε να μη μας πάρει κανείς το κομμάτι μας;

3. Τι μας κάνει δοτικούς και γενναιόδωρους;

Βασικά, αυτό που μας κάνει γενναιόδωρους και δοτικούς είναι αυτό που λέει η Γραφή: «Αγαπάμε γιατί εκείνος πρώτος μας αγάπησε». Είμαι πρόθυμος να αγαπήσω και να δώσω, επειδή πρώτος ο Θεός με αγάπησε και έδωσε τον Υιό του για μένα. Δεν έχω τίποτα να φοβηθώ, γιατί έχω μέσα μου τη βεβαιότητα πως ο Θεός με αγαπάει. Κι όταν το Πνεύμα του Θεού μέσα μου με βεβαιώνει για την αγάπη του, τότε είναι αδύνατον να μη δείξω την αγάπη μου προς τους άλλους. Έλεος έλαβα – Έλεος δείχνω (ανοχή, συγχωρητικότητα, αγάπη).

Έλαβα και Δίνω όχι μόνο χρήματα ή γενικά αγαθά, αλλά αποδέχομαι τους διαφορετικούς από μένα ανθρώπους, συγχωρώ αυτούς που με πληγώνουν, συνεργάζομαι με τους εν Χριστώ αδελφούς μου, λατρεύω τον Θεό μαζί με τους εν Χριστώ αδελφούς μου. Η ζωή μου εμπλουτίζεται απόλυτα με ένα γενναιόδωρο πνεύμα, με μια δοτικότητα, που πηγάζει από τη βαθιά μου επίγνωση πως ο Θεός με φροντίζει, με αγαπάει και ζω κάθε μέρα στη χάρη του.

4. Ένα δυνατό Παράδειγμα

Στις Πράξεις των Αποστόλων (3:1-8) διαβάζουμε για το θαύμα της θεραπείας του εκ γενετής χωλού στον ναό της Ιερουσαλήμ από τον Πέτρο και τον Ιωάννη. Συνήθως, εστιάζουμε στο θαύμα και στη σπουδαιότητά του, ότι με αυτό αποδεικνυόταν η ανάσταση του Χριστού, γιατί έγινε με την επίκληση ενός ζωντανού –του αναστημένου Ιησού. Όμως, το θαύμα δεν θα μπορούσε να λάβει χώρα, εάν οι δύο απόστολοι δεν ήταν δοτικοί και γενναιόδωροι προς τον χωλό. Σκεφτείτε τι θα γινόταν αν οι δύο αυτοί κήρυκες της ανάστασης απέστρεφαν ντροπιασμένοι το βλέμμα από το απλωμένο χέρι, επειδή δεν κρατούσαν ψιλά... Αν έδειχναν τις άδειες τσέπες τους και απλώς τον προσπερνούσαν... Όμως, δεν το έκαναν! Γιατί; Επειδή η καρδιά τους και το πνεύμα τους ήταν γεμάτα γενναιодωρία, γιατί ήξεραν ότι είχαν έναν πλούσιο Κύριο σε δυνάμεις, ένα ζωντανό Κύριο. Και κάνοντας ανάληψη από τον δικό του «λογαριασμό», πρόσφεραν απ' αυτή τη δύναμη. Μπορούμε κι εμείς να κάνουμε το ίδιο. Όχι να θεραπεύσουμε έναν παράλυτο ή ν' αναστήσουμε έναν νεκρό (αν και ο Θεός όλα μπορεί να τα κάνει όταν το κρίνει σκόπιμο) αλλά να δείξουμε κι εμείς πνευματική γενναιодωρία σαν εκείνη του Πέτρου και του Ιωάννη: «Αυτό που έχω, αυτό σου δίνω».

Τι έχει δώσει στον καθένα μας ο Θεός σε αφθονία; Αισιοδοξία, Αγάπη, Σκοπός, Ελπίδα αιώνιας ζωής, Σοφία, Συμπάρασταση κλπ. κλπ. Κανένας δεν τα έχει όλα. Κι αυτό σημαίνει «εκκλησία». Η έλλειψη του ενός συμπληρώνεται από τη γενναιодωρία του άλλου. Πόσο δοτικοί είμαστε; Πόσο έχουμε τη διάθεση χωρίς επιφυλάξεις και κόμπλεξ να δώσουμε; Ο Θεός δεν μας δίνει τις ευλογίες του για να χτίσουμε αποθήκες και να τις βάλουμε μέσα. Μας τις δίνει για να γίνουμε κι εμείς ευλογία στους αδελφούς μας. Πολλές φορές έρχεται ο σατανάς και μας ψιθυρίζει: «Τι έχεις εσύ να δώσεις;» Θυμήσου τον Μωυσή. Είχε στη διάθεσή του «πάσαν την σοφίαν των Αιγυπτίων». Είχε χαρίσματα, ήταν νέος στην ηλικία και είχε ενθουσιασμό και αγάπη για τον λαό του. Κι όμως, όταν ο Θεός τον έστειλε να ελευθερώσει τον λαό του Ισραήλ, εκείνος πρόβαλε όλες τις ελλείψεις και τις αδυναμίες του και δεν είχε καμιά διάθεση γενναιодωρίας να προσφέρει και να προσφερθεί. Πίστευε ότι δεν είχε τίποτα. Τότε ο Κύριος τον ρώτησε: «Τι είναι αυτό που κρατάς στο χέρι σου;» Αυτός απάντησε: «Ραβδί» (Εξ 4:2). Και μ' εκείνο το ραβδί, που τελικά ο Μωυσής το παραχώρησε πρόθυμα στη διάθεση του Κυρίου, γράφτηκε ξανά η Ιστορία του κόσμου...

Τι κρατάς στο χέρι σου; Τι κρατάει καθένας μας στο χέρι του; Ένα ασήμαντο ραβδί; Ας το παραχωρήσουμε στον Κύριο. Ας το δώσουμε με προθυμία και γενναιодωρία να το χρησιμοποιήσει εκείνος μέσα από μας. Ας είμαστε δοτικοί χριστιανοί – όχι επιφυλακτικοί. Ας δίνουμε στους άλλους γενναιодωρα, και θα δούμε τις ευλογίες του Θεού, που είναι έτοιμος να σκορπίσει στη ζωή μας. Ας κρατήσουμε βαθιά μέσα μας την υπόσχεση του Λόγου του:

**Ο γενναιодωρος θα ευημερήσει· κι όποιος νερό προσφέρει
κι αυτός θα ποτιστεί
(Πρμ 11:25)**

5. Η «Δεκάτη» αυτού που ο Θεός τον ευλογεί

Ανάγνωσμα: Δευτερονόμιον 14:22-29

ΣΤΙΣ προηγούμενες τέσσερις βιβλικές μελέτες μας είδαμε: ποια είναι η Ζωή του Πιστού που ο Θεός τον ευλογεί· ποια είναι η Καρδιά αυτού που ο Θεός τον ευλογεί· ποιος είναι ο Αξιακός Κώδικας αυτού που ο Θεός τον ευλογεί και τέλος μιλήσαμε για μια ιδιότητα που δεν πολυακούγεται σήμερα, και αυτή είναι η Δοτικότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί. Είδαμε πως ο Θεός αγαπάει τον γενναιόδωρο δωρητή (Β΄ Κορ 9:7)· είδαμε και την παραγγελία του Παύλου αυτός που ελεεί να το κάνει με καλοσύνη (Ρωμ 12:8). Σήμερα ερχόμαστε να δούμε ένα άλλο θέμα σχετικό με την αμέσως προηγούμενη ιδιότητα, δηλ. τη Δοτικότητα του πιστού αλλά σε μια πιο εξειδικευμένη μορφή, αυτή της Δεκάτης. Θα το δούμε από δύο οπτικές γωνίες: Α. της Παλαιάς Διαθήκης και Β. της Καινής Διαθήκης.

A. Η ΠΑΛΑΙΑ ΔΙΑΘΗΚΗ

Η συνήθεια αυτή είναι γνωστό ότι προέρχεται από τη ζωή του ισραηλιτικού λαού και τη βρίσκουμε στο Δευτερονόμιον, στα εδάφια που διαβάσαμε. Ήταν απαίτηση του Θεού οι Ισραηλίτες να φέρνουν κάθε χρόνο στη Σκηνή του Μαρτυρίου το δέκατο της παραγωγής τους από το σιτάρι, το κρασί και το λάδι, τα τρία βασικά αγροτικά προϊόντα της αρχαιότητας. Επίσης, θα έφερναν στη Σκηνή του Μαρτυρίου το δέκατο από τα πρωτογέννητα των βοδιών και των προβάτων τους (Εξ 13:2). Κι όλο αυτό για να μάθουν να «φοβούνται» τον Κύριο τον Θεό τους. Το εβρ. ρ. *yārē* χρησιμοποιείται για να δείξει σεβασμό και δέος προς τον Θεό· δείχνει επίσης και τη νοοτροπία αυτού που νοιάζεται περισσότερο για το τι θέλει ο Θεός σε κάθε περίπτωση και εάν και κατά πόσο αποδέχεται τη συμπεριφορά μας ο Θεός. Είναι αυτό που λέμε σήμερα «προσεύχομαι ο Κύριος να μου δείξει το θέλημά του σε κάθε περίπτωση».

Υπάρχουν πολλές λεπτομέρειες για τη διαδικασία απόδοσης της Δεκάτης αλλά το γενικότερο πνεύμα είναι ότι η απόδοση της Δεκάτης ήταν μια γιορτή, κάτι που ο λαός θα το έκανε με χαρά. Τίποτα δεν έπρεπε να εμποδίζει κανέναν να λάβει μέρος σ' αυτή τη γιορτή ενώπιον του Κυρίου. Ούτε καν η απόσταση. Όσοι ζούσαν μακριά και δεν μπορούσαν να πάνε στο αγιαστήριο, έπρεπε να πουλήσουν το δέκατο της παραγωγής τους και με τα χρήματα στο χέρι να ταξιδέψουν στο αγιαστήριο αντί να κουβαλάνε και τα ζώα τους εκεί ή τη συγκομιδή τους (Δτ 14:24-25). Οι ποσότητες αυτές των αγροτικών προϊόντων και των ζώων θα δίνονταν στους Λευίτες, στους οποίους δεν είχε δοθεί κλήρος γης αλλά ήταν αφιερωμένοι στην υπηρεσία της Σκηνής του Μαρτυρίου και αργότερα στον ναό. Επίσης, από αυτές τις ποσότητες που φυλάσσονταν σε ειδικές αποθήκες θα τρέφονταν οι ξένοι που ζούσαν ανάμεσα στον λαό, οι χήρες και τα ορφανά.

Στο βιβλίο του Μαλαχία (3:8-10) διαβάζουμε μια πολύ πρωτότυπη σκηνή στην Παλαιά Διαθήκη. Ο Θεός μιλάει στο ισραηλιτικό έθνος που έχει ξεστρατίσει στην ειδωλολατρία και τους κατηγορεί ότι δεν του αποδίδουν αυτά που δικαιούται, δηλ. τα δέκατά τους. Είναι σαν να κλέβουν τον Κύριο. Είναι μια δυνατή εικόνα για το όλο θέμα. Κι αν μετανοούσαν και έφερναν τις δεκάτες τους, ο Κύριος θα άνοιγε τους καταρράκτες του ουρανού και θα τους πλημμύριζε με τις ευλογίες του. Η Δεκάτη έδειχνε πολλά πράγματα για τη ζωή των Ισραηλιτών:

1. Πειθαρχία: Έδιναν για να πάρουν. Έδιναν από τα δώρα του Θεού για να λάβουν τις ευλογίες του. Έπρεπε να μάθουν να σέβονται και να υπολήπτονται τον Θεό. **2. Διαχείριση:** Οι Ισραηλίτες έπρεπε να θυμούνται πως η γη που κατοικούσαν δεν ήταν δική τους. Ήταν κλήρος («κληρονομία») του Θεού προς αυτούς. Επομένως, η απόδοση της Δεκάτης έδειχνε ότι ο λαός αναγνώριζε αυτό το καθεστώς. Ήταν διαχειριστές –όχι ιδιοκτήτες. **3. Έλεος:** Με τα προϊόντα της Δεκάτης τρέφονταν οι ιερείς, οι ξένοι, οι χήρες και τα ορφανά. Οι Ισραηλίτες αναγνώριζαν και έδειχναν έλεος προς εκείνους που και ο Θεός είχε δείξει το έλεός του. Έλεος έλαβαν – έλεος έπρεπε να δείξουν!

B. Η ΚΑΙΝΗ ΔΙΑΘΗΚΗ

Στην Καινή Διαθήκη, τώρα, τα πράγματα μοιάζουν αλλά είναι εντελώς διαφορετικά. Είναι αξιοπρόσεκτο ότι πουθενά στις σχετικές περικοπές δεν αναφέρεται καμιά υποχρέωση του χριστιανού να δίνει το δέκατό του. Παρατηρούμε δηλαδή ότι η Δεκάτη δεν είναι εντολή για τους Χριστιανούς ή για την Εκκλησία γενικότερα.

Ο Ιησούς αναγνώριζε την υποχρέωση της Δεκάτης όταν απευθυνόταν στους Φαρισαίους αλλά δεν συμφωνούσε με την υποκρισία που ακολουθούσε αυτή τη συνήθεια (Μτ 23:23).

Μ' άλλα λόγια, η Αγία Γραφή δίνει ευρύτερο νόημα στην υποχρέωση του χριστιανού πλέον να τιμάει τον Θεό προσφέροντας από τα υπάρχοντά του (Πρμ 3:9). Προβάλλει την υποχρέωσή μας να τιμάμε τον Θεό μ' αυτό τον τρόπο, αλλά σε κανένα εδάφιο της Καινής Διαθήκης σχετικά με την προσφορά μας ως πιστών δεν προσδιορίζεται κανένα ποσοστό! Προτείνεται, ωστόσο, στην Καινή Διαθήκη κάτι ακόμα πιο μεγαλειώδες: ● η εκούσια προσφορά μας με χαρά και ● το γενναιόδωρο πνεύμα μας σαν ένδειξη ευγνωμοσύνης και εμπιστοσύνης στον Κύριο! Μερικά εδάφια δείχνουν ακριβώς αυτό το πνεύμα: 1) Γράφοντας ο Παύλος για έναν έρανο στην εκκλησία της Κορίνθου για τους χριστιανούς της Ιουδαίας λέει: «Τις Κυριακές καθέννας σας ας βάζει κατά μέρος χρήματα, μαζεύοντάς τα έτσι, ανάλογα με τα έσοδά του, ώστε να μη γίνονται συνεισφορές όταν έρθω» (Α' Κορ 16:2). Δεν γίνεται κανένας λόγος για χρήση των αποθεματικών της Δεκάτης. 2) Γράφοντας πάλι στην εκκλησία της Κορίνθου και για παρόμοιο λόγο το θέτει ως εξής: «Όταν υπάρχει η προθυμία, η προσφορά είναι ευπρόσδεκτη με όσα έχει κανείς κι όχι με όσα δεν έχει. Σκοπός βέβαια δεν είναι να στερηθείτε εσείς για να ανακουφίσετε τους άλλους, αλλά να υπάρχει σε όλους ισότητα» (Β' Κορ 8:12-13). Το πνεύμα της συνεισφοράς είναι εντελώς ελεύθερο και η συνεισφορά προτείνεται χωρίς ποσοστιαία μορφή (δέκατο κλπ). 3) Στους Γαλάτες λέει ότι πρέπει αυτοί που κατηχούνται στον Λόγο να προσφέρουν στους δασκάλους τους απ' όλα τα αγαθά που έχουν, χωρίς πάλι αριθμητικό προσδιορισμό: Αυτός που διδάσκεται τον λόγο του Θεού ας δίνει απ' όλα τα υλικά αγαθά του σ' αυτόν που τον διδάσκει (Γαλ 6:6). 4) Τέλος, στην Επιστολή προς Εβραίους γίνεται παραίνεση προς τους πιστούς να δίνουν χωρίς φειδώ, πάλι χωρίς αριθμητικό προσδιορισμό: «Μην ξεχνάτε ακόμα να κάνετε το καλό και να μοιράζεστε με τους άλλους ό,τι έχετε. Με τέτοιες θυσίες ευχαριστείται ο Θεός» (Εβρ 13:16).

Πολλά εδάφια μπορεί κανείς να βρει που δεν μιλούν για τη Δεκάτη στην Καινή Διαθήκη. Είναι, ωστόσο, ανάγκη να δούμε το νόημα πίσω απ' αυτή την εντολή της Παλαιάς Οικονομίας. Και το νόημα είναι ότι τιμάμε τον Θεό από τα υπάρχοντά μας όχι για να σωθούμε ή επειδή ο Θεός έχει ανάγκη το δέκατό μας ή ακόμα και όλη την περιουσία μας, αλλά γιατί υπάρχουν πραγματικότητες που ως χριστιανοί προβάλλουμε προς τον Θεό και προς τους ανθρώπους με τη γενναιόδωρη και πρόσχαρη προσφορά μας:

Πρώτα απ' όλα πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι δεν καταργείται η Δεκάτη επειδή δεν αναφέρεται με αυτή τη μορφή στην Καινή Διαθήκη και στην Ιστορία της Εκκλησίας. Θυσίες δεν γίνονται στη νέα Οικονομία αλλά η Γραφή μάς παροτρύνει να προσφέρουμε τον εαυτό μας θυσία. Στην εκκλησία δεν έχουμε περιτομή αλλά η Γραφή κάνει λόγο για την πνευματική περιτομή της καρδιάς κ.ο.κ. Η Δεκάτη δεν αναφέρεται στην Καινή Διαθήκη αλλά αναφέρονται πολύ μεγαλύτεροι και ευρύτεροι στόχοι όταν προσφέρουμε αφειδώλευτα:

Η υλική προσφορά μας προς τον Θεό –σε αναλογία με τη Δεκάτη της ΠΔ– έχει σκοπό να μας μάθει να σεβόμαστε και να υπολογίζουμε τον Κύριο. ● Θέλει να μας δώσει την ευκαιρία να χαιρόμαστε στην παρουσία του. ● Θέλει να μας βοηθήσει να δείχνουμε έμπρακτα την ευγνωμοσύνη μας στον Θεό, από τον οποίο προέρχεται «πάσα δόσις αγαθή και παν δώρημα τέλειον». ● Είναι σημαντικό να προσφέρουμε χωρίς μαθηματικούς ορισμούς στον Κύριο, επειδή αυτό μας θυμίζει ότι δεν είμαστε ιδιοκτήτες των αγαθών μας αλλά απλοί διαχειριστές όλων όσα μας χαρίζει ο Θεός. ● Η γενναιοδωρία μας δείχνει πως όταν βάζουμε τον Θεό πρώτα στη ζωή μας, μπορούμε να προσευχόμαστε με πίστη. Δεν εξαρτόμαστε από τα υπάρχοντά μας αλλά κατευθιαίν από τον Κύριο. ● Η προσφορά που δίνουμε στον Κύριο μας βοηθάει να ξεχωρίζουμε τις ανάγκες από τις επιθυμίες. Ίσως, για παράδειγμα, θέλουμε να αγοράσουμε ένα νέο κουστόμι αλλά την ίδια στιγμή είν' ανάγκη να βοηθήσουμε έναν φτωχό αδελφό. Τι θα προτιμήσουμε; Θα δείξουμε αγάπη; ● Οι προσφορές μας στον Κύριο μας προκαλούν να δοκιμάσουμε τον Θεό. Ο ίδιος βάζει μπροστά μας το στοίχημα: «δοκιμάστε με και θα δείτε πόσο θα σας ευλογήσω».

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Μια από τις προετοιμασίες μας για να μας ευλογήσει ο Θεός είναι και η σοφή, η πνευματική διαχείριση των οικονομικών μας. Η Δεκάτη της Παλαιάς Διαθήκης αντικαθίσταται στην Καινή από την *ολιστική* προσφορά των αγαθών μας, όπου ο Κύριος μας καλεί. «Κάποτε ο Ιησούς έριξε μια ματιά και είδε τους πλούσιους που έριχναν τις εισφορές τους στο θησαυροφυλάκιο του ναού. Είδε και κάποια φτωχή χήρα να ρίχνει σ' αυτό δύο λεπτά (= 2\$), και είπε: «Σας βεβαιώνω πως αυτή η χήρα, η φτωχή, έριξε περισσότερα απ' όλους· όλοι οι άλλοι έριξαν από το περίσσειμά τους στις εισφορές, ενώ αυτή απ' το υστέρημά της· έριξε όλη της την περιουσία»» (Λκ 21:1-3).

Ας προετοιμαστούμε για τις ευλογίες του Θεού με υπακοή, με πίστη και με γενναιοδωρία, για τη δόξα του!

6. Η Πνευματικότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί

Αναγνώσματα: Ιωάννης 3:3-6·
Α΄ Κορινθίους 3:1-4

ΕΝΑ ακόμη κανάλι ευλογιών, σαν αυτά της Σειράς μας, είναι η Πνευματικότητα. Θ' αναρωτιόταν κανείς τι θέση μπορεί να έχει ένα τέτοιο θέμα σε μια εκκλησία, που τα περισσότερα μέλη της, άντρες και γυναίκες είναι ενταγμένα σε κάποια/ες διακονίες και έχει πλούσια πνευματική δράση. Η απλή αλήθεια είναι ότι πνευματικός χριστιανός δεν είναι όποιος ισχυρίζεται πως είναι τέτοιος. Η ενασχόληση με τις διακονίες και τη ζωή της εκκλησίας δεν εγγυάται την πνευματικότητα του χριστιανού. Ο Χριστός κλείνοντας την Επί του Όρους Ομιλία του (Μτ 7) κάνει λόγο για τα δύο θεμέλια, και λέει ότι και οι δύο χτίστες οικοδομούσαν, δηλ. και οι δύο ισχυρίζονταν πως είναι οπαδοί του, αλλά μόνο αυτός που οικοδομούσε πάνω στον Λόγο του έχτισε σταθερό σπίτι. Πιο πριν, είχε ξεκαθαρίσει ότι στη βασιλεία του Θεού δεν θα μπει όποιος απλά τον επικαλείται ως Κύριο, ακόμη κι αν είχε κάνει θαύματα στο όνομά του, αλλά όποιος πράττει το θέλημά του (Μτ 7:21-23).

«Πνευματικότητα» γενικά είναι όρος που δηλώνει την ενασχόληση με τη σφαίρα του πνεύματος και όχι της ύλης. «Πνευματικός άνθρωπος» για τον έξω κόσμο είναι π.χ. ένας συγγραφέας, ένας στοχαστής, ένας φιλόσοφος ή ένας ποιητής. Σε σχέση με τον άνθρωπο του Θεού, ωστόσο, «πνευματικότητα» είναι κάτι πολύ περισσότερο. Ο ίδιος ο Κύριος, πάλι, είπε πως ο γνήσιος πνευματικός άνθρωπος είναι εκείνος που «αγαπάει τον Θεό με όλο του το είναι, και τον πλησίον του σαν τον εαυτό του» (Μτ 22:37-38). Βέβαια, ως εδώ τα ίδια έλεγε και ο νόμος. Ο Χριστός, όμως, πρόσθεσε και κάτι παραπάνω: «αγαπάτε αλλήλους». Χωρίς τον περιορισμό του εαυτού σου (π.χ. χαμηλή αυτοεκτίμηση ή υπερεκτίμηση του εαυτού). Αγάπη απροϋπόθετη και αφειδώλευτη, όπως μας αγάπησε ο Χριστός. Ο κίνδυνος που πρέπει να προσέξουμε εδώ είναι να σκεφτούμε πως ο πνευματικός άνθρωπος δεν ασχολείται με τα υλικά αυτής της ζωής. Αντίθετα! Η πνευματικότητά μας αντανάκλαται στην καθημερινή μας πρακτική. Βρίσκει την έκφρασή της στον υλικό κόσμο. Η χριστοκεντρική πνευματικότητα, δηλ. αυτή που πρότυπό της έχει τον Χριστό, είναι άρρηκτα δεμένη με τον τρόπο ζωής μας. Η αληθινή πνευματικότητα επιδρά στον πυρήνα του εαυτού μας και μας κάνει ανθρώπους με πνευματικό βάθος. Κι εδώ έχουμε να παρατηρήσουμε τα εξής:

1. Η Αναγέννηση

Πρέπει πρώτα πρώτα να δούμε πώς γινόμαστε χριστιανοί! Και είναι γνωστό σε όλους ότι χριστιανός γίνεται κανείς, δεν γεννιέται, αν ακολουθήσει τον δρόμο του Χριστού, που είναι η εκ νέου γέννηση. Η Αναγέννηση δεν είναι αποτέλεσμα ανθρώπινης προσπάθειας. Ο Νικόδημος ήταν ευσεβέστατος και πνευματικός δάσκαλος του Ισραήλ, αλλά δεν ήξερε τον δρόμο για ν' αλλάξει και να γίνει χριστιανός. Το ίδιο και ο Κορνήλιος. Είχε ανάγκη να του δείξει τον δρόμο της σωτηρίας ο Πέτρος. Αναγέννηση είναι η με πίστη ανταπόκρισή μας στον Θεό να αποκτήσουμε πνευματική ζωή, δηλ. προσωπική σχέση με τον Θεό. Ο Θεός μάς καλεί να εξομολογηθούμε τις αμαρτίες μας και τις αποτυχίες μας και να δοθούμε στον Χριστό, του οποίου ο θάνατος και η ανάσταση μας δικαίωσαν ενώπιον του Θεού. Ο Πατέρας Θεός εκχέει μέσα μας το Πνεύμα του, μπαίνει στη ζωή μας και γινόμαστε παιδιά του. Γεννιόμαστε μέσα στην οικογένειά του. Αυτή η γέννηση, ωστόσο, δεν είναι εγγύηση πνευματικότητας!

Δυστυχώς, πολλοί, ενώ ζωοποιούνται διά του Πνεύματος, εξακολουθούν να ζουν όπως ο φυσικός άνθρωπος. Εξακολουθούν να ζουν αγόμενοι και φερόμενοι από τις επιθυμίες τους και τον αμαρτωλό εαυτό τους, αντί να φαίνεται στη ζωή τους η παρουσία του Αγίου Πνεύματος. Η αληθινή πνευματικότητα είναι μια συνεργασία: Δεν μπορούμε να γίνουμε πνευματικοί μόνοι μας, αλλά ούτε και ο Θεός θα μας κάνει πνευματικούς με κάποιο μαγικό τρόπο χωρίς τη δική μας συμμετοχή. Υπάρχουν καθημερινές, συνεχείς επιλογές που επιτρέπουν στο Πνεύμα του Θεού να διαφεντεύει την αμαρτωλή φύση μας, έτσι που να φτάσουμε τον χαρακτήρα του Χριστού. Και, πολύ συχνά, όλη αυτή η διαδικασία είναι δύσκολη και επίπονη.

2. Η Απόφαση του Θανάτου

Το δεύτερο που πρέπει να ξέρουμε είναι ότι δεν μπορεί να υπάρξει αληθινή πνευματικότητα, αν δεν επιλέξουμε να «πεθάνει» το εγώ μας, δηλαδή να αρνηθούμε τον εαυτό μας και τις εγωιστικές επιθυμίες μας. Ο Χριστός είπε ξεκάθαρα ότι «όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του θα τη χάσει· όποιος όμως εξαιτίας μου χάσει τη ζωή του, θα τη βρει» (Μτ 16:25). Καθώς μεγαλώνουμε αντιμετωπίζοντας όλο και περισσότερο τη ζωή και αρχίζουμε να καταλαβαίνουμε

πως η εξουσία, τα χρήματα ή η φήμη δεν δίνουν αληθινό νόημα στη ζωή (= όποιος χάσει τη ζωή του), γινόμαστε πιο πρόθυμοι να προχωρήσουμε σε βάθος στα πράγματα του Θεού και να «βρούμε» πνευματικά τη ζωή μας!

3. Οι Θλίψεις

Πολλοί θεωρούν ότι οι θλίψεις της ζωής μάς βοηθούν να γίνουμε πιο πνευματικοί. Σωστό αυτό υπό μία προϋπόθεση: την πλήρη εμπιστοσύνη μας στον Κύριο. Οι θλίψεις δεν οδηγούν απαραίτητα από μόνες τους στο πνευματικό βάθος. Υπάρχουν άνθρωποι που υποφέρουν, αλλά επειδή δεν επιλέγουν να εμπιστευτούν τον Θεό, απογοητεύονται, η καρδιά τους γεμίζει πικρία και παραμένουν σαρκικοί χριστιανοί ή ξαναγαυρίζουν στον κόσμο. Η αληθινή πνευματικότητα χρειάζεται διαφορετική οπτική για τη ζωή, οπτική που βλέπει τον ουρανό σαν το πραγματικό μας σπίτι.

Ο απ. Παύλος λέει ότι η χριστιανική ζωή δεν έχει κανένα νόημα, αν δεν υπάρχει η ελπίδα της ανάστασης και της ζωής μας μαζί με τον Θεό στην αιωνιότητα. Αν η μόνη πραγματικότητα είναι αυτή η ζωή, τότε θα πρέπει να δεχτούμε τη φιλοσοφία των αρχαίων «ας φάμε και ας πιούμε γιατί αύριο δεν θα ζούμε» (Α΄ Κορ 15:32). Δεν είναι έτσι όμως! Ο Λόγος του Θεού είναι ξεκάθαρος: επειδή ο Ιησούς ζει, θα ζήσουμε κι εμείς. Το σταθερό μήνυμα της Καινής Διαθήκης είναι ότι αυτή η ζωή είναι απλώς το προοίμιο –ο προθάλαμος– του ουρανού, η οποία ξεκινάει είτε όταν πεθάνουμε είτε όταν ξανάρθει ο Κύριος. Και, δυστυχώς, πολλοί χριστιανοί δεν έχουν αυτή την οπτική και δεν ζουν με αυτή την ελπίδα!

4. Τι σημαίνει και γιατί να θέλω να είμαι πνευματικός χριστιανός;

Είμαι πνευματικός χριστιανός *σημαίνει* να οδηγούμαι και να ζω διά του Πνεύματος του Θεού. Επιτρέπω στο Άγιο Πνεύμα να ανοικεί μέσα μου, να με οδηγεί σε όλες τις αποφάσεις μου και να μη στηρίζομαι μόνο στη λογική μου και στην κρίση μου. Στο Γαλ 5:16 διαβάζουμε: «Να καθορίζει το Πνεύμα τη διαγωγή σας και τότε δεν θ' ακολουθείτε τις αμαρτωλές επιθυμίες σας». Ο Παύλος δεν μας λέει: «Μην ακολουθείτε τις αμαρτωλές επιθυμίες σας, αν θέλετε να είστε πνευματικοί χριστιανοί». Αλλά ξεκινάει από τη θετική προσέγγιση (να καθορίζει το Πνεύμα τη διαγωγή σας) και δίνει τη λύση τού πώς να είμαστε πνευματικοί χριστιανοί: *Πνεύματι περιπατείτε και επιθυμίαν σαρκός ού μη τελήσητε.*

Στο ερώτημα γιατί να επιδιώκω την πνευματικότητα, η απάντηση είναι ότι μόνον έτσι διατηρώ ζωντανή την προσωπική σχέση μου με τον Θεό. Το αποτέλεσμα είναι ότι στη ζωή μας παράγεται ο καρπός του Πνεύματος (αγάπη, χαρά, ειρήνη κλπ.) και μέσα μας διατηρείται ενεργός και πλήρης η δύναμη που μας δίνει την πνευματική αύξηση. Αναπτυσσόμαστε ως χριστιανοί και έχει ανοίξει ο δρόμος για όλες τις ευλογίες του Θεού στη ζωή μας.

5. Πώς λειτουργεί η Πνευματικότητα;

Αυτό που μας υπόσχεται ο Λόγος του Θεού είναι πως, αν συνεργαστούμε με το έργο που κάνει ο Θεός μέσα μας και γύρω μας στον κόσμο, εκείνος θα μας αλλάξει προοδευτικά σε κάτι πολύ όμορφο. Όσο τον ακολουθούμε, μας δίνει μια δύναμη που μοιάζει με τη δύναμη μιας βελανιδιάς, που στέκεται όρθια μέσα σε καταιγίδες και δύσκολες στιγμές. Η Βίβλος λέει ότι όσοι εμπιστεύονται τον Θεό θα ξεχωρίζουν για την ομορφιά που φέρνουν στον κόσμο και για τη σταθερότητα που προσφέρει η παρουσία τους. Το Άγιο Πνεύμα ενεργεί δυναμικά μέσα μας και, με τον καιρό, αντικαθιστά τον αμαρτωλό, τον εγωιστικό χαρακτήρα μας με τον χαρακτήρα του Ιησού Χριστού. Στη Βίβλο ο δίκαιος παρομοιάζεται με «φυτεία» του Θεού, με «δέντρο δικαιοσύνης» (βλ. Ησ 61:3· 60:21· Μτ 15:13· Ιω 15:2). Ένα δέντρο που γίνεται ευλογία στους γύρω του, ένα κλήμα που φέρνει καρπό, ή ένα φυτό που, αν δεν το έχει φυτέψει ο Θεός, θα ξεριζωθεί!

Κάτι τελευταίο που πρέπει να προσέξουμε, είναι αυτό που λέει ο απ. Παύλος στο Α΄ Κορ 3:1-4. Εκεί μας δείχνει πως υπάρχουν δύο ειδών χριστιανοί: οι σαρκικοί και οι πνευματικοί. Το συγκεκριμένο κείμενο βασίζεται σε δύο αλήθειες που έχει αναφέρει ο απόστολος στο προηγούμενο κεφάλαιο: Τους έχει γράψει ότι αυτός και άλλοι δίδαξαν τη σοφία του Θεού σε ώριμους ανθρώπους –δηλαδή σε ανθρώπους που πίστεψαν στον Χριστό και είναι έτοιμοι να καταλάβουν τις βαθύτερες αλήθειες του Θεού (Α΄ Κορ 2:6). Γράφει επίσης πως οι πνευματικοί άνθρωποι είναι οι χριστιανοί που καταλαβαίνουν τα πνευματικά πράγματα με τη βοήθεια του Αγίου Πνεύματος (Α΄ Κορ 2:14). Όμως τώρα, ο Παύλος λέει –πάλι στους Χριστιανούς της Κορίνθου– ότι **δεν μπορεί να τους αποκαλέσει «πνευματικούς»**. Γιατί; μήπως επειδή δεν είχαν πιστέψει ειλικρινά στον Χριστό ή επειδή δεν είχαν λάβει το Άγιο Πνεύμα; Όχι. Ήδη έχει πει στο 1^ο κεφάλαιο ότι ευχαριστεί τον Θεό, επειδή η πίστη τους είχε επιβεβαιωθεί μέσω των χαρισμάτων του Πνεύματος (Α΄ Κορ 1:4–9) και τους έχει διαβεβαιώσει ότι θα σταθούν άμεμπτοι μπροστά στον Θεό την Ημέρα του Κυρίου. Άρα, **είναι γνήσιοι Χριστιανοί**.

Το πρόβλημα, όπως θα εξηγήσει παρακάτω ο απόστολος, είναι ότι **ζουν σαν να μην είναι πνευματικοί άνθρωποι**. Ο Παύλος λέει ότι είναι «απλώς άνθρωποι» (Α΄ Κορ 3:3), σαν να μην έχουν το Άγιο Πνεύμα (όπως ανέφερε στο 2:14). Είναι «νήπια εν Χριστώ», δηλαδή, από πνευματική άποψη είναι ακόμα νεογέννητοι, αδύναμοι, ανώριμοι χριστιανοί. Συνεχίζουν να ζουν «κατά σάρκα», δηλαδή με βάση τις επιθυμίες και τα συμφέροντά τους, αντί να ζουν με τη δύναμη που τους έχει δώσει το Άγιο Πνεύμα. Επιτρέπουν, δηλαδή, στον παλαιό εαυτό τους να ξαναζει (Κολ 3:5-11)!

7. Η Αγιότητα αυτού που ο Θεός τον ευλογεί

Αναγνώσματα: Β΄ Κορινθίους 6:14–7:1

Α΄ Κορινθίους 6:19-20

ΟΠΩΣ η Πνευματικότητα έτσι και η Αγιότητα είναι έννοιες πολύ παρεξηγημένες και η κακή παρουσιάσή τους από ανθρώπους μάλιστα που υπηρετούν το ευαγγέλιο έχει διώξει πολλούς από τις εκκλησίες του Χριστού. Ειδικότερα η έννοια της Αγιότητας ενδέχεται να είναι είτε ένα άλυτο μυστήριο είτε μια αιτία φόβου για μας. Είναι έννοια πολύ φορτισμένη από κάθε άποψη. Κάποιοι μας έχουν πει ότι Αγιότητα είναι ένας κατάλογος κανόνων ζωής, με πολλά «πρέπει» κυρίως κι άλλα τόσα «μη». Μ' άλλα λόγια η έννοια της Αγιότητας είναι για πολλούς ακόμα και σήμερα μια ζωή στερημένη από κάθε μορφή απόλαυσης της ζωής, χιούμορ ή ελεύθερων, φιλικών, σχέσεων με όλους τους ανθρώπους. Πολλοί έκοβαν κάθε σχέση ακόμα και με συγγενείς τους, αν διαφωνούσαν στα πνευματικά ζητήματα, επειδή η επαφή μαζί τους δεν τους βοηθούσε να ζήσουν «εν αγιότητι»! Κι όμως, η γνήσια Αγιότητα είναι το θεμέλιο μιας ευλογημένης, μιας χαρούμενης ζωής, μιας ζωής, δηλαδή, όπου ο πιστός απολαμβάνει τις ευλογίες του Θεού.

1. Ορισμός της Αγιότητας

Στη Βίβλο η κατανόηση του τι είναι Αγιότητα συνδέεται με την έννοια της ιδιοκτησίας. Είναι η έννοια του να ανήκει κανείς στον άγιο Θεό. Να ανήκει όχι με την έννοια της καταπίεσης ή της υποδούλωσης, αλλά με την έννοια που κάποιος ανήκει στη σύζυγό του και εκείνη στον σύζυγό της.

Η βέρα του γάμου στο χέρι των συζύγων δεν είναι απλό διακοσμητικό στοιχείο, αλλά δημόσιο σημάδι που δείχνει αποκλειστικότητα, ισοβιότητα, μόνιμη υπόμνηση σχέσης, απόφαση κοινής ζωής και σύζευξης δύο ζώων. Δεν κάνει η βέρα τον γάμο –δείχνει τον γάμο. Δεν εγγυάται την πιστότητα των συζύγων –η πιστότητα είναι ενσυνείδητη αμοιβαία απόφαση ότι ως σύζυγοι τα μάτια, η σκέψη και το σώμα του ενός είναι μόνο για τον άλλο.

Στον γνήσιο χριστιανικό γάμο (*οὗς ὁ Θεὸς συνέζευξεν*) οι γαμήλιες υποσχέσεις ή η αποκλειστικότητα δεν θεωρούνται καταπίεση, αλλά πληρότητα και χαρά. Χαίρεται ο άντρας να ανήκει στη γυναίκα του και η γυναίκα στον άντρα της –ποτέ μονομερώς. Το «εγώ» του καθενός γίνεται «εμείς» και των δύο. Και έτσι έρχεται η πληρότητα και η ολοκλήρωση στη ζωή.

Στη Βίβλο, τώρα, πρωταρχική εικόνα της σχέσης μας με τον Θεό είναι η σχέση άντρα και γυναίκας ως συζύγων – ο γάμος. Ο Χριστός είναι ο Νυμφίος της εκκλησίας, της Νύμφης του. Πολλές φορές ο Θεός απευθύνθηκε στον λαό του τον Ισραήλ σαν να ήταν η νόμιμη σύζυγός του, που την αγαπούσε και του ανήκε αποκλειστικά (βλ. Ιεζ 23). Επομένως, είναι σωστό να δούμε την Αγιότητα σαν μια «γαμήλια σχέση» του Θεού μ' εμάς και ημών με τον Θεό, στον οποίο ανήκουμε αποκλειστικά.

Δεν πρέπει ποτέ να κάνουμε το λάθος ότι τα εξωτερικά σημάδια ευσεβείας που προαναφέραμε ή το γεγονός ότι πηγαίνουμε συχνά στην εκκλησία μάς κάνουν αγίους. Η Αγιότητα εκπηγάει από την καρδιά. Όποιος έχει απαρνηθεί κάθε δικαίωμα για τον εαυτό του και έχει παραχωρήσει την αυτονομία του στον Θεό είναι άγιος, δηλ. ξεχωρισμένος για τον Θεό. Κι αυτή η Αγιότητα εκδηλώνεται στον τρόπο που ζει ο άγιος, καθώς διαφέρει από τον τρόπο ζωής κάποιου που δεν ανήκει στον Θεό. Όπως ακριβώς ένας παντρεμένος/η ζει εντελώς διαφορετική ζωή από τον ελεύθερο/η.

Το κείμενο που διαβάσαμε στην αρχή λέει ότι, επειδή ανήκουμε στον Θεό, δεν πρέπει να κάνουμε αταίριαστους δεσμούς με ανθρώπους που δεν ανήκουν στον Θεό (*Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις* – εδ. 14). Ο γάμος και ο συνεταιρισμός είναι δύο καλά παραδείγματα τέτοιων αταίριαστων δεσμών. Επομένως, Αγιότητα είναι να ανήκει κανείς στον άγιο Θεό, να τον αγαπάει όπως δίδαξε ο Ιησούς: με όλη του την καρδιά, την ψυχή, τον νου και τη δύναμη.

2. Τα οφέλη της Αγιότητας

Τι κερδίζω που είμαι άγιος; Κερδίζω την οικοδόμηση μιας ισχυρής, εσωτερικής σχέσης αγάπης με τον άγιο Θεό, τον Πατέρα μας. Αγιότητα δεν είναι η αποφυγή της τιμωρίας. Σίγουρα, αν αρνηθούμε τον Θεό και στραφούμε για όποιους λόγους στη ζωή της ανυπακοής και της αμαρτίας, αποχωριζόμαστε απ' αυτόν αιώνια και οδηγούμαστε σε

μια ζωή δυστυχημένη, στερημένη από την παρουσία του Θεού με ολέθρια κατάληξη. Όμως, αν επιλέξουμε την Αγιότητα, δεν το κάνουμε με σκοπό να γλιτώσουμε την κόλαση. Το κάνουμε για να συνάψουμε μια πατρική σχέση με τον Θεό. Ο άσωτος γιος της παραβολής δεν γύρισε στο σπίτι του πατέρα για να γλιτώσει την τιμωρία του πατέρα. Γύρισε για να ξαναφτιάξει μια σχέση μαζί του.

Για να ξαναγυρίσουμε στο παράδειγμα του γάμου: μένουμε πιστοί στον/στη σύζυγό μας και αφιερωμένοι σε αυτόν/ήν όχι επειδή φοβόμαστε μήπως τιμωρηθούμε. Μας κρατάει στην πιστότητα η ανάμνηση του ισχυρού, αμοιβαίου δεσμού αγάπης που έχουμε, και δεν έχουμε καμιά διάθεση ούτε καν μας περνάει από το μυαλό να τον καταστρέψουμε!

Η ζωή της αφέριωσής, η επιλογή μας να τιμάμε τον Θεό με τη σκέψη μας, τα λόγια μας ή τις επιλογές μας χτίζει μια σχέση οικειότητας όλο και περισσότερο με τον Θεό. Η Αγιότητα (δηλ. η επιμονή στη σχέση μας με τον Θεό Πατέρα) μας ανοίγει τον δρόμο να γνωρίζουμε συνεχώς τα σχέδια του Θεού για μας, να ζούμε συνειδητά κάτω από τη φροντίδα του και την οδηγία του, να προσευχόμαστε χωρίς κανένα δισταγμό, να ανοίγουμε την καρδιά μας μπροστά του, χωρίς να έχουμε να κρύψουμε τίποτε απ' αυτόν. Καθώς εκπαιδεύουμε διαρκώς τον εαυτό μας στην οικειοποίηση του θείου θελήματος, ζώντας με τη συναίσθηση ότι ανήκουμε αποκλειστικά στον Θεό (Αγιότητα), ο νόμος του γίνεται γλυκός στο στόμα μας –όχι πικρός, αλλά διαρκής τροφή μας.

Στο ερώτημα αν μας κοστίζει η Αγιότητα, η απάντηση είναι ναι. «Κοστίζει» την επίδραση του κόσμου, που τον νίκησε ο Χριστός, «κοστίζει» τις απαιτήσεις του παλαιού εαυτού μας, που τώρα είναι ανίσχυρος μπροστά στη δύναμη της ηγεσίας του Αγίου Πνεύματος «κοστίζει» και τη σκλαβιά του σατανά, που ο Χριστός τον νίκησε πάνω στον σταυρό! Αυτά είναι τα οφέλη της Αγιότητας. Αρκεί να τα ποθήσουμε και να τα αποκτήσουμε με τη δύναμη του Θεού.

3. Ο Δρόμος προς την Αγιότητα

Να πούμε αμέσως από την αρχή ποιος δεν είναι ο δρόμος προς την Αγιότητα: η Θρησκεία! Όσο κι αν φτιάξουμε μια λίστα με «μη» και «πρέπει» και μετά βάλουμε δίπλα μια αντίστοιχη λίστα με ποιινές, αφορισμούς ή ευθύνες, δεν θα φτάσουμε στην Αγιότητα. Η Αγιότητα δεν επιτυγχάνεται με καλές προθέσεις, με τον φόβο ή τη ματαιοδοξία να φανούμε «καθώς πρέπει χριστιανοί» στα μάτια του κόσμου ή των αδελφών στην εκκλησία. Η Αγιότητα έρχεται από τον Θεό. Κυριαρχεί μέσα μας από το Άγιο Πνεύμα, που μας έλκει προς τον Θεό όσο το αφήνουμε. Η Αγιότητά μας αυξάνει από τη γνώση του Θεού, ο οποίος μας αποκαλύπτεται στον Λόγο του και με το έργο του Αγίου Πνεύματος μέσα μας.

Υπολογίζεται ότι ο μέσος πιστός χριστιανός σήμερα έχει μικρή γνώση της αληθινής φύσης του Θεού. Στα κηρύγματα μέσα από διάφορα εδάφια, καθώς και στους ύμνους μας, ο Θεός παρουσιάζεται περισσότερο σαν πιστός φίλος και ανεκτικός Πατέρας, που κάνει πιο άνετη τη ζωή μας, λύνει όλα μας τα προβλήματα, παίρνει κάθε βάρος μας και στο τέλος, όταν πεθαίνουμε, μας υποδέχεται στον ουρανό. Σωστά και βιβλικά όλα αυτά (δες Β΄ Πε 3:9), αλλά δεν είναι αυτή η **ολοκληρωμένη** εικόνα του Θεού. Είναι και Θεός δίκαιος και άγιος. Ένας σωστός γονιός, που αγαπάει τα παιδιά του και θέλει να έχει τις καλύτερες σχέσεις μαζί τους, φροντίζει να τους μεταδώσει και τον σεβασμό που πρέπει να έχουν προς τους ίδιους. Ένας καλός γονιός λειτουργεί με σοφία τέτοια, που να καλεί το παιδί του να δεχτεί στην καθοδήγησή του. Από νωρίς, ο σοφός γονιός διδάσκει το μικρό παιδί να εμπιστεύεται και να υπακούει, γιατί αυτός είναι ο καλύτερος τρόπος για να αποφύγει αργότερα κινδύνους και ζημιές.

Το ίδιο κάνει και ο Θεός. Είναι ο Παιδαγωγός μας που φροντίζει για την ανάπτυξή μας (Εβρ 12:4-11). Αν εμείς ως πιστοί μαθαίνουμε μόνο τη χάρη του Θεού, την καλοσύνη του Θεού, μαθαίνουμε ότι ο Ιησούς είναι ο καλός μας φίλος αλλά όχι και ο **Κυρίός** μας, κινδυνεύουμε να μας διαφύγει ο φόβος και ο σεβασμός που μας παρακινούν να υποτάξουμε το θέλημά μας στο θέλημα του Θεού. Δεν θα νιώθουμε την ανάγκη να ανήκουμε αποκλειστικά στον Θεό (= ο ορισμός της Αγιότητας), γιατί θα υποτιμάμε τις απαιτήσεις του. Με την πληροφόρηση του Λόγου του Θεού και τη φώτιση του Αγίου Πνεύματος νιώθουμε την ανάγκη να εκζητήσουμε τον «φόβο του Κυρίου» να κυριαρχεί μέσα μας, κάτι που είναι και η βάση της σοφίας για να ζήσουμε τη ζωή του Χριστού (Ψλ 111:10). Ας αναρωτηθούμε: γνωρίζουμε τον Θεό στην πληρότητά του ή μόνο μια-δυο πλευρές του χαρακτήρα του; Μήπως έχουμε ακόμα δρόμο μπροστά μας για να ανακαλύψουμε τον αληθινό, τον γνήσιο «φόβο» του Κυρίου, έναν φόβο που βασίζεται στη γνώση της φύσης και του χαρακτήρα του, όπως αυτά αποκαλύπτονται στον Λόγο του; Αυτός ο φόβος του Κυρίου είναι ο καλύτερος δρόμος προς την Αγιότητα.

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

Αγιότητα και άγιος σημαίνει να ανήκω αποκλειστικά στον άγιο Θεό. Καθώς ανήκω συνειδητά στον Θεό, η σχέση μου γίνεται όλο και πιο στενή μαζί του κι απολαμβάνω τα προνόμια του να είμαι παιδί του. Η Αγιότητα στη ζωή μου επιτυγχάνεται όχι με δικές μου προσπάθειες να αλλάξω τον χαρακτήρα μου με «πρέπει» και με «μη» αλλά με τον γνωρίζω όλο και περισσότερο (Ιω 17:3).
